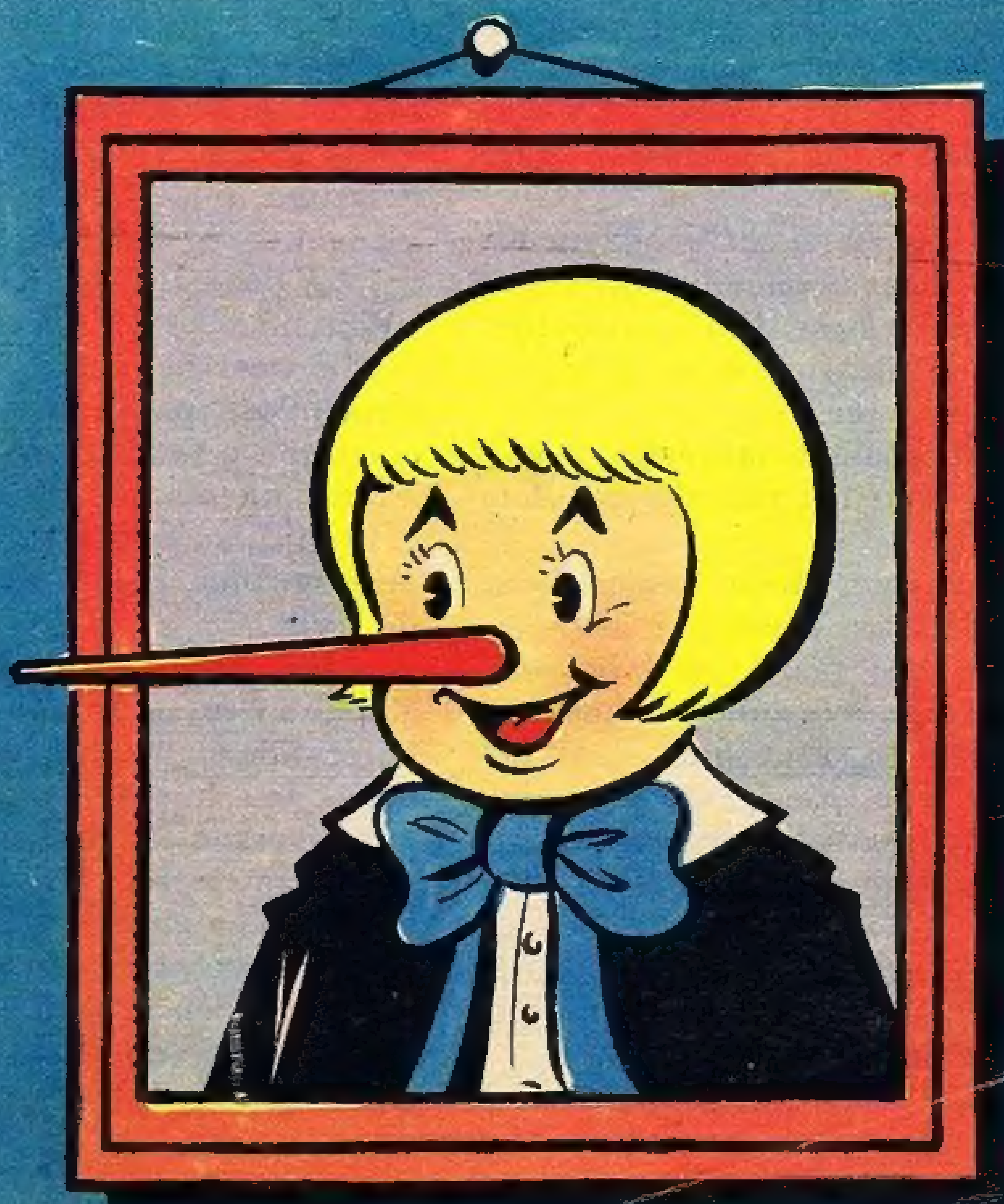

SJORS van de Rebellenclub

29 juni 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 26

De noodlanding

We moeten zien zo snel mogelijk termiek te krijgen," zei Henk Verboom, „want anders komen we in zee terecht."

„Jij ook altijd," mopperde Tim de Bruin. „Jij moest met alle geweld zo ver gaan, terwijl ik je nog had gewaarschuwd. Nu zie je wat ervan komt. En ik. . ."

„Zit niet zo te zeuren. Ik heb wel wat beters te doen."

De gele vogel zweefde met zijn neus naar beneden in de richting van de woelige zee.

„Ik kan niet zwemmen," zei Tim angstig. Henk antwoordde niet en zat met op elkaar geklemde kaken naar de hoogtemeter te staren. Opeens slaakte Tim een kreet. „Henk. . . Henk. We zijn gered. Kijk, daar zie ik een eilandje. Daar kun je neerstrijken."

Henk keek op en zuchtte opgelucht. „Gelukkig. Ja, daar is een eilandje. Goed, ik zet de kist daar neer. Dat haal ik met gemak. Wat er daarna moet gebeuren zien we dan wel weer."

Het zweefvliegtuig maakte een bocht en zette koers naar het eilandje dat Tim ontdekt had.

„Ik heb het nog nooit gezien," zei Henk. „Hoe heet het eigenlijk?"

„Geen flauw idee, maar ik heb het weleens eerder gezien. We zullen straks eens op de kaart kijken. Misschien staat het er wel op. Dit is in ieder geval beter dan een landing op zee. Vlieland kunnen we met geen mogelijkheid meer halen."

De woelige golven snelden onder de slanke romp van het vliegtuig door. Witte schuimkoppen spatten uit elkaar. Tim keek ernaar zonder iets te zeggen.

„Daar is het," zei Henk. „Nu moeten we alleen nog een geschikt landingsplekje zien te vinden om de *Zeemeeuw* neer te zetten. Kijk je even mee uit?"

„Hoeveel meter heb je nog?"

„Dertig meter. Niet veel meer."

Het toestel cirkelde boven het eiland. Plotseling vlogen tientallen vogels op.

„Kijk uit," riep Tim. „Pas op die vogels."

Henk gaf een ruk aan de stuurknuppel en kon nog net een botsing vermijden. „Alle mensen," zei hij, „dit. . . dit is een of ander vogeleiland. Moet je eens zien, er vliegen er steeds meer op."

Het toestel zakte snel naar de grond. Henk trok het wat op en zorgde ervoor dat de vleugels in horizontale stand kwamen. Toen voelden de beide jongens een lichte schok. De *Zeemeeuw* bonkte over de grond, rolde uit en viel op zijn linkervleugel.

„Zo, daar zijn we dan," zuchtte Tim. „Wat nu?"

„Ik weet het niet." Henk gespte zijn riemen los, opende de kap van de cockpit en stapte uit. „Nu eerst eens even op de kaart kijken waar we zijn."

Overal om hem heen fladderden vogels angstig rond. Hun kreten waren niet van de lucht.

„Hee, daar heb je een visdiefje," zei Tim. „Twee. . . drie. . . wel honderd."

Henk keek op en vouwde toen de kaart open. Hij haalde diep adem. De frisse wind verkoelde hem en hij proefde het zout van de zee. Hij legde de kaart op het zand en ging op zijn knieën zitten.

„Nou, we zaten eerst boven Harlingen, niet, en toen gingen we in de richting noordwest. We hebben die gevolgd en. . . hee, hier heb ik het. O, we zitten wel iets uit de koers. Kijk, dit kleine eiland is het. Griend, tussen Vlieland en Terschelling. Tussen de Waardgronden. . ."

„Ik zie het, ja. Het eilandje had ik weleens zien liggen op een van onze vorige vluchten, maar ik wist niet dat het Griend heette. Wat een onding, met al die vogels."

„Ik zie op het ogenblik al drie verschillende soorten. . . Het visdiefje, eh. . . wat is dat ook weer. . ."

„De grote stern," zei Tim.

„Ja, inderdaad, en dat is dan de dwergstern."

„We hebben niet te klagen over gezelschap," zei Tim, „maar ik vraag me af hoe we hier weg moeten komen."

Henk keek rond. „Daar heb je een huisje," zei hij. „Laten we maar eens gaan kijken of er iemand is."

„Het lijkt wel een wachthuisje," zei Tim.

„Is het waarschijnlijk ook, bij zo'n belangrijke broedplaats als deze."

Heel voorzichtig tussen de nesten doorlopend bereikten ze het huisje. Er bleek niemand aanwezig te zijn en ze liepen weer naar hun toestel terug.

„Zeg, zouden we de kist niet naar dat stuk zand slepen? We zitten die vogels hier behoorlijk in de weg. Och, kijk eens. Dat nest is helemaal kapot."

Henk knikte. „Niks aan te doen," zei hij. „Ik kon niet anders."

Een kwartier later zaten Henk en Tim uit de wind met hun rug tegen de romp van het zweefvliegtuig.

„Zeg," zei Henk, „zet de radio eens aan. Het loopt tegen zessen, de nieuwsberichten komen zo. Ze zullen wel hebben gemerkt, dat we niet zijn teruggekomen, en er zal wel een politiebericht komen."

„Nou, dat lijkt me een beetje vroeg. Ze zullen eerst nog wel even wachten of we niet uit onszelf terugkomen. Als er een bericht komt, dan zal dat wel na de nieuwsberichten van zeven uur zijn."

„Je hebt gelijk." Tim zuchtte en vroeg: „Zeg, jij had toch nog chocola bij je, hè?"

„Ja, dat heb ik."

„Ik krijg honger. Laten we het maar verdelen."

„Oké. Ik heb eerlijk gezegd ook wel trek." Hij krabbelde overeind en liep naar de cockpit. Een paar minuten later kwam hij terug met twee grote plakken chocola en een draagbare radio. „Ik heb hem vast meegenomen, dan hoeven we hem straks niet te halen. O, wacht eens, ik heb ook nog cola in de kist staan. Die zal ik even halen."

Hij legde de spullen neer en was in een ogenblik terug met twee flesjes cola. Ze aten hun chocola op en keken naar de zon, die langzaam maar zeker in een rode gloed onder de horizon verdween.

„Doe zuinig met het drinken," waarschuwde Henk. „Het is alles wat we hebben. Morgenochtend moeten we ook nog wat hebben en drinkwater is hier natuurlijk niet."

„Oké. Ik bewaar de helft voor morgen."

Henk stond op, rekte zich uit en klopte het zand van zijn kleren.

„Wat ga je doen?" vroeg Tim.

„Ik ga het eiland een beetje verkennen. Ga je mee?"

Vlug stond Tim op en even later wandelden ze weg.

„Een troosteloze boel is het hier," zei Tim, „op die vogels na."

Henk haalde zijn schouders op. „Och," zei hij, „we hadden het nog wel slechter kunnen treffen. Aan die vogels heb je tenminste nog een beetje gezelschap."

„Eigenlijk vind ik het wel leuk dat we hier terechtgekomen zijn," zei Tim. „Het is weer eens wat anders."

Henk lachte schamper. „Wat je zegt. Het is weer eens wat anders. Nou, ik vind het echt niet om te gillen. Onze ouders zullen ongerust worden. Konden we maar wat verzinnen om ze te laten weten dat we hier zijn."

„Tja," peinsde Tim, „ik heb er al over gedacht een vuurtje te maken, maar dat is te riskant met al die vogels hier."

Toen ze weer bij de *Zeemeeuw* waren aangekomen, zette Henk de radio aan. „Het is een paar minuten voor zeven," zei hij. „We zullen eerst maar eens naar de nieuwsberichten luisteren; misschien horen we de een of andere oproep."

Ze luisterden naar de stem van de nieuwslezer en bogen zich dichter naar de luidspreker toen hij zei: „. . .Dit is het einde van deze nieuwsuitzending."

Even was er stilte. De luidspreker knarste en zoemde. „Hier is Hilversum twee de A.V.R.O. Er volgt nu eerst een extra-politiebericht."

De jongens keken elkaar aan.

„Sinds vanavond half zes wordt er boven de Waddenzee een zweefvliegtuig met twee inzittenden vermist. Vermoed wordt dat het toestel geen termiek heeft kunnen krijgen en op zee heeft moeten landen. Een ongeluk wordt gevreesd. Ieder die het toestel (kenteken PH-29) heeft waargenomen wordt verzocht zich in verbinding te stellen met de politie in zijn woonplaats. Dit was een extra-politiebericht."

Henk schakelde de radio uit en keek Tim aan. „Zover is het dus," zei hij. „Een ongeluk wordt gevreesd."

Tim knikte. „Morgen zullen ze ons wel gaan zoeken met vliegtuigen en boten. Ze vinden ons vast wel."

„Dat denk ik ook wel," zei Henk. „Ik had mijn vader en moeder willen geruststellen. Maar dat gaat niet."

De zon ging onder en aarzelend verschenen de eerste sterren. Een koude nachtwind stak op en deed de jongens huiveren. De avond ging langzaam voorbij.

„Kom, het is tien uur," zei Henk tenslotte, „we gaan slapen."

„Waar wil je dat doen?"

„Tegen de romp van de *Zeemeeuw*, uit de wind met onze jas over ons heen."

Drie kwartier later lagen de jongens in een diepe slaap verzonken. De maan liet haar schijnsel over het tafereel glijden, de wind streek over het eilandje en de bladeren ritselden.

Plotseling werd Tim met een schok wakker. Hij wreef zich in de ogen en luisterde scherp. Wat was dat? Toen stootte hij Henk aan. „Henk. Henk. Word eens wakker. Ik hoor een motor."

„Ach, jò, laat me toch slapen, ik. . ." Hij zweeg even. „Een motor?" vroeg hij toen verbaasd.

„Ja, hoor maar."

Vanuit zee klonk het geklop van een motor. „Een motorboot. Je hebt gelijk. Zou het hulp zijn?"

Tim schudde zijn hoofd. „Dat lijkt me onwaarschijnlijk," zei hij. „Het is midden in de nacht."

„Maar wat kan het dan zijn?"

„Dat moeten we afwachten. Kijk, daar heb je lichten."

Gespannen keken de vrienden in de richting van de zee. De lichten kwamen steeds dichterbij en op het laatst zweeg de motor. Stemmen klonken door de heldere nacht. „Misschien zijn het. . ." begon Tim, maar Henk stootte hem aan. „Hou je mond," siste hij. „Zolang we niet weten wie het zijn, houden we ons stil."

„. . .op één na de laatste lading," zei een stem. „Morgen nog een en dan kan Goedhart met zijn scheepje de boel komen ophalen. Geen haar die ernaar kraait."

„Wat een idee van die Goedhart om de spullen hier te verstoppen. Wij vertrekken weer en hij komt hier met zijn vissersscheepje de buit ophalen. Niemand verdenkt ons."

De mannen lachten en hadden kennelijk veel plezier. Tim keek Henk aan en daarna keken ze weer naar de twee smokkelaars. De mannen laadden een paar kisten uit en sjouwden die naar een heuveltje. Ze zetten ze neer, waarna een van de twee ergens een schop vandaan haalde en bij het heuveltje begon te graven. Daarna bukte hij zich en haalde een luik weg. De kisten verstopten ze in de ruimte die vrijkwam en zetten alles toen op hun plaats. Onder druk gepraat liepen ze daarna naar hun bootje, de motor sloeg aan en de onbekenden voeren weg.

„Zo, zo," zei Henk langzaam. „Wel, de heren smokkelaars hebben ons niet ontdekt en dat wordt hun ongeluk."

„Laten we maar eens even gaan kijken," stelde Tim voor.

Henk vond het goed en toen ze bij het heuveltje waren aangekomen, haalden ze het zand weg. Een houten luik werd zichtbaar. Henk trok aan de ring die erop zat en een grote, donkere ruimte werd zichtbaar. „Jammer dat ik geen zaklantaarn bij me heb," zei hij spijtig.

Vervolg op bladzij 10

Inspecteur Kahanam

KAHANAM WAS EEN SMOKKELAARSBENDE OP HET SPOOR. IN ALTBERG IN TIROL, WAAR HIJ VERMOEDDE DAT DE SMOKKELAARS HUN BASIS HADDEN, WERD DOOR EEN ONTPLOFFING EEN STUWDAM BESCHADIGD...

WEET U WAAR DIT VANDAAN KOMT?
KAHANAM HAALDE HET STUK STEEN UIT ZIJN ZAK...
DAT WEET IK NIET! WAT VOOR BELANG HEEFT EEN STUK STEEN?

HÈ, IK WOU DAT MIJN HAND NIET ZO'N PIJN... WACHT EENS EVEN... **IK HEB HET!** DAT STUK STEEN...
?

IK HEB MIJN HAND GEBRAND TOEN IK DIE STEEN AANRAAKTE!
GEBRAND? HOE KAN DAT NOU?

OMDAT DEZE STEEN URANIUM BEVAT! SNAPT U NU WAT HIER GESMOKKELD WORDT?

INTUSSEN HAD EVA DE JONGEN THUISGEBRACHT.
IS HET ZO ERG?
LAAT DE DOKTER EVEN KOMEN!
IK GA AL!

EVEN LATER KWAM DE VADER THUIS...
RUDI HEEFT ZIJN KNIE BEZEERD. DE JUFFROUW HEEFT HEM THUIS GEBRACHT!
DANK U!
HIJ HEEFT NIETS GEBROKEN!

IK HEB DE DOKTER LATEN ROEPEN... HEE, WAT HEBT U?
AU! MIJN HAND!

NIETS! HET GAAT U NIET AAN!
SINDS HIJ IN DE BERGEN WERKT HEEFT HIJ ALLERLEI RODE VLEKKEN OP ZIJN HANDEN!

RODE VLEKKEN! NET ZOALS KAHANAM... WACHT EENS EVEN...
OVER ONS WERK IN DE BERGEN MAG JE NIET PRATEN!

HEBT U BIJ HET WERK SOMS TE MAKEN MET STENEN?
WAT HIJ PRECIES UITVOERT WEET IK NIET, MAAR HIJ VERDIENT ER GOED MEE!
DAT GAAT U NIETS AAN!

DE DOKTER, DIE INTUSSEN WAS GEKOMEN, HAD ALLES GEHOORD.
JIJ PRAAT TE VEEL, GRETA!

DAT JUFFERTJE IS ME EEN BEETJE AL TE NIEUWSGIERIG!

Het zwarte veulen

LUCY DERRING EN HAAR BROER WILL ZORGDEN VOOR TOBY, EEN VEULEN, EIGENDOM VAN DE AVONTURIER DICK TURPIN. OP EEN AVOND REED WILL NAAR EEN PLEK, WAAR HIJ DICK HOOPTE TE ONTMOETEN.

DICK STAPTE AF EN KEEK NEER IN EEN DIEP RAVIJN.
ALLE MENSEN! DAT IS WILL, DE BROER VAN LUCY!

OP DAT OGENBLIK ZAG LUCY TOBY, HET VEULEN VAN BESS, STAAN.
DAAR STAAT TOBY! DAN MOET WILL IN DE BUURT ZIJN!

LUCY DRONG DOOR DE STRUIKEN HEEN EN...
STEUN MAAR OP MIJ! DAAR GAAN WE!
WILL EN... EN DICK TURPIN!

DICK KEEK OMHOOG EN...
WAT... WAT IS ER GEBEURD?
NIETS AAN DE HAND! HIJ IS KERN-GEZOND! IS ALLES VEILIG DAARBOVEN?

LUCY KEEK ANGSTIG ROND EN...
DIE SCHURK MOET HIER ERGENS ZIJN!
WAT DICK OOK MISDAAN HEEFT, IK MOET HEM NU HELPEN!

ZE LIEP TERUG NAAR HET RAVIJN EN...
DICK KAN NIET UIT HET RAVIJN ONT-SNAPPEN TENZIJ...

EVEN LATER RIEP EEN VAN DE ACHTERVOLGERS:
DAAR GAAT HIJ, DAAR TUSSEN DE BOMEN!
ACHTER HEM AAN, MANNEN! VLUG!

BUITEN ADEM HOLDE LUCY VOORT...
OP DEZE MANIER HEBBEN DICK EN WILL EEN KANS OM TE ONTKOMEN!

De slavenkoopman van Pompeï

OPNIEUW WAS KELTON OP HET SPOOR GEKOMEN VAN DE SLAVENJAGERS, DIE ZIJN BROER EN ZUS ONTVOERD HADDEN. TEX, EEN VAN DE BANDIETEN, HAD HEM VERTELD, DAT ZE NAAR GENUA GEBRACHT WAREN. EEN PAAR SOLDATEN WILDEN KELTON EN TEX ARRESTEREN, OMDAT ZE MOEILIJKHEDEN HADDEN VEROORZAAKT IN DE BERGEN. TEX WERD GEGREPEN, MAAR KELTON VLUCHTTE. OPEENS STOND HIJ TEGENOVER EEN ROMEINS OFFICIER...

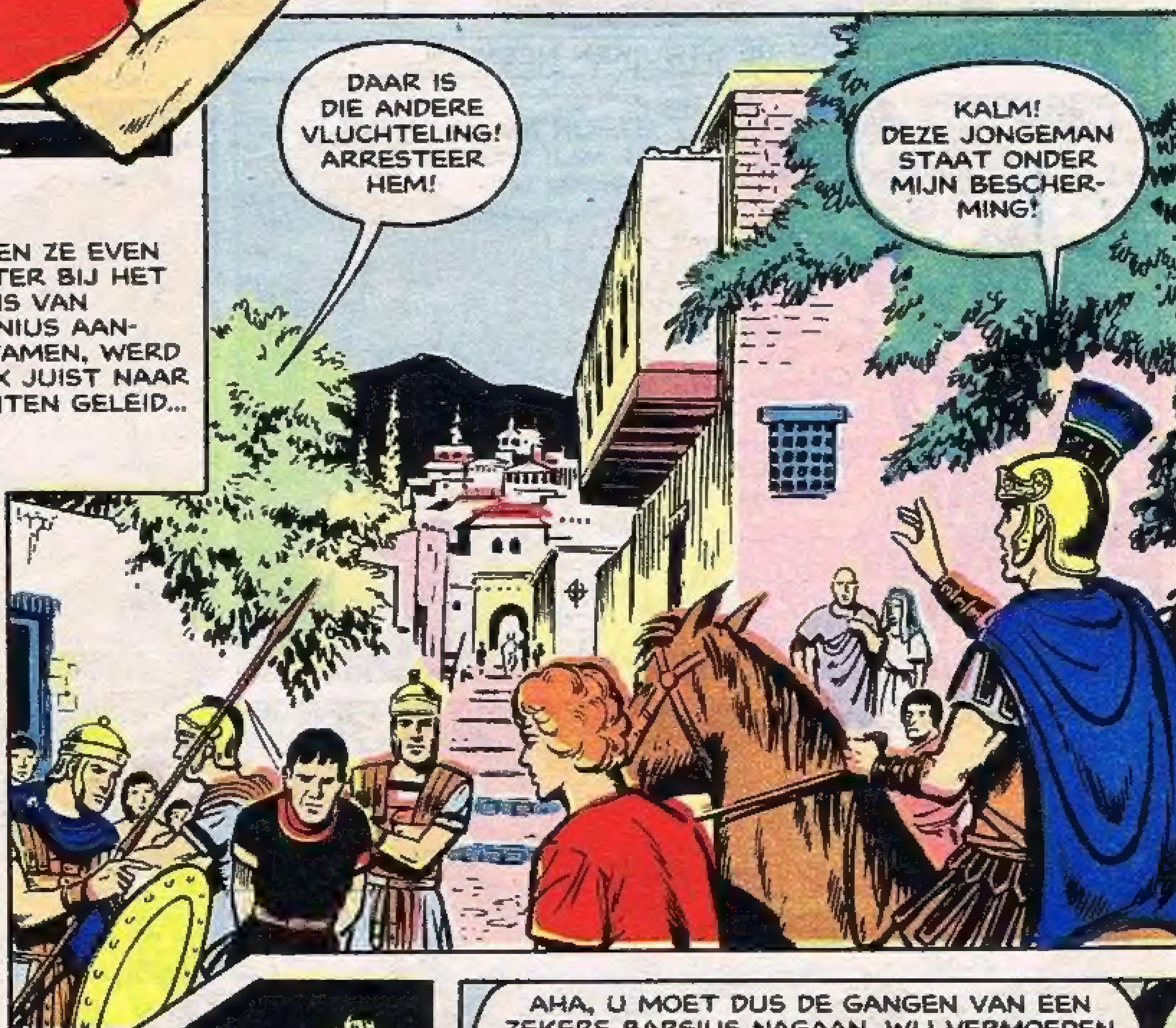
20

OPGELUCHT HERKENDE KELTON ZIJN VRIEND MARCUS CERENIUS VALIA. IN HET KORT VERTELDE HIJ HEM WAAROM HIJ OP DE VLUCHT WAS GEGAAN VOOR DE SOLDATEN.

ALS ZE ME OPSLUITEN, KAN IK NIETS MEER VOOR MILJA EN UDON DOEN!

MAAK JE GEEN ZORGEN! KOM MEE, IK BEN OP WEG NAAR HET HUIS VAN PLINIUS!*)

WEER LATER...
LUISTER, VALIA. WIJ VERMOEDEN DAT DE BENDE VAN BARSIUS EEN SCHUILPLAATS HEEFT IN DE OMGEVING VAN POMPEÏ. WAARSCHIJNLIJK BRENGEN ZE HUN GEVANGENEN 'S NACHTS AAN BOORD VAN BUITENLANDSE SLAVENSCHEPEN!

HET IS IN ONS LAND ALTIJD GEWOONTE GEWEEST OM KRIJGSGEVANGENEN EN VEROORDEELDEN TOT SLAAF TE MAKEN, MAAR HET ZOU BETER ZIJN ALS DE SLAVERNIJ GEHEEL WERD AFGESCHAFT!

NU ER ECHTER EEN BENDE BESTAAT DIE ZICH BEZIGHOUDT MET HET ONTVOEREN VAN VRIJE MENSEN, IS HET DUIDELIJK DAT WE DAAR EERST EEN EIND AAN MOETEN MAKEN!

IK ZAL ZORGEN DAT JE IN MISENUM DE BESCHIKKING KRIJGT OVER EEN SNEL SCHIP, WAARMEE JE NAAR DE SLAVENJAGERS KUNT UITKIJKEN, VALIA. JE VRIEND KELTON LIJKT ME IEMAND DIE JE GOED VAN DIENST ZAL KUNNEN ZIJN!
WE VERTREKKEN ZO SPOEDIG MOGELIJK, EXCELLENTIE!

COMUM
BRIXIA
MEDIOLANUM
CREMONA
PO
GENUA
TIBER
CORSICA
ROMA
CAPUA
NEAPOLIS
SARDINIA
MISENUM
POMPEÏ
N

DIE MIDDAG IN DE STADSGEVANGENIS...
ZO, TEX, NU VERTEL JE PRECIES WAAR MILJA EN UDON ZIJN EN WAAROM JIJ NIET MET JE VRIEND BARSIUS BENT MEEGEGAAN!
*) PLINIUS DE OUDERE WAS EEN BEKEND SCHRIJVER EN NATUURKUNDIGE. TEN TIJDE VAN DIT VERHAAL WAS HIJ COMMANDANT VAN DE ROMEINSE VLOOT TE MISENUM. HIJ WERD IN DE STAD COMUM GEBOREN.

De noodlanding

Vervolg van bladzij 3

„O, dat geeft niet, ik heb lucifers in mijn zak." Tim stak er vier tegelijk aan en in het vlakke schijnsel van het vlammetje zagen ze een grote verzameling kisten staan.

„Ze zijn dichtgespijkerd," zei Henk. „We kunnen er jammer genoeg niet inkijken."

„Er zal wel boter in zitten of zo iets," zei Tim.

„Boter? O, dat kan best. In ieder geval klopt hier iets niet."

Het vlammetje doofde en Tim gooide de lucifers weg.

„Ik heb helemaal geen zin meer om te gaan slapen," zei Henk. „Maar ja, we moesten het toch nog maar even doen. We kunnen moeilijk de hele verdere nacht opblijven. Hoe laat is het nu?"

„Kwart over twee. Het is best de moeite waard om nog even op één oor te gaan." Zacht pratend bleven ze nog even bij het toestel zitten, maar daarna gingen ze toch weer slapen.

De volgende morgen werden ze vroeg wakker. De zon scheen al en aan de lucht dreven enkele wolken. Tim stond op, geeuwde luid en nadrukkelijk en vroeg aan Henk, die aan de andere kant van het vliegtuig stond: „Hoe laat is het?"

„Zes uur. We zijn lekker vroeg. Vroeger dan thuis in ieder geval." Hij wond zijn horloge op. „We hebben niet zo lang meer geslapen na het bezoek van die smokkelaars vannacht."

„Nee. Zeg, weet je wat mij verwondert? Dat ze ons toestel niet hebben zien liggen. Het was volle maan en de rechtervleugel stak schuin omhoog."

„Nee, dat begrijp ik ook niet. Maar ja, ze waren helemaal niet op gevaar of onraad beducht. Dat kwam niet eens bij hen op."

„Gelukkig maar."

„Och, ik kan judo."

„Ja, dat kan wel zijn, maar misschien kenden die kerels dat ook."

Henk gaf geen antwoord, maar tuurde naar de lucht. Daarna liet hij zijn blikken over het eiland glijden. „Nou," zei hij, „dan gaan we nu maar afwachten of ze ons vinden. Gek eigenlijk, dat..." Hij zweeg abrupt en zijn mond bleef openstaan van verbazing. „Wat is dat?" vroeg hij verbaasd, terwijl hij naar een voorwerp wees, dat op ongeveer tweehonderd meter afstand van hen lag.

„Laten we gauw gaan kijken," zei Tim en holde weg. Henk rende hem na. „Daar zijn we gisteravond niet geweest," zei Henk. „Misschien is het ook wel... ook wel iets van smokkelwaar of zo."

Hijgend bereikten ze het voorwerp. „Het is een roeiboot," riep Tim uit. „Een roeiboot."

„Hoera," riep Henk, „er liggen roeispanen in ook. Hoe komt dat ding nou hier?"

„Maak je daar maar geen zorgen over. Het belangrijkste is dat hij er is. We kunnen hem prima gebruiken. Eens kijken... gisteren om deze tijd was het vloed, ja, dan moet het nu eb worden. Dan drijven we precies in de goeie richting. Misschien kunnen we op eigen kracht Vlieland bereiken."

De jongens holden terug naar hun zweefvliegtuig, bedekten het met biezen, planten, takken en riet en groeven het gedeeltelijk onder. „Ziezo," zei Henk tevreden, „zo vindt niemand het. Wij gaan ervandoor. Neem jij de radio, dan pak ik de jassen en het logboek."

De jongens duwden de roeiboot in zee, waarna ze er zelf in sprongen.

„Wie roeit?" vroeg Tim.

„Laat mij maar beginnen. Als ik moe word, dan neem jij het van me over." En zo deden ze. Tim keek uit, terwijl Henk roeide. De golven waren niet bijzonder hoog en er stond zo goed als geen wind. Op een gegeven ogenblik tuurde Tim omhoog en kneep zijn ogen tot spleetjes.

„Wat is er?" vroeg Henk. „Zie je iets?"

„Ja, ik zie... ik zie een vliegtuig."

Henk hield op met roeien en keek eveneens omhoog. En ja, heel in de verte kwam een zwart stipje snel naderbij. Tim ging staan en greep een jas, waarmee hij uit alle macht naar het naderende toestel begon te zwaaien. De piloot zag het en liet zijn toestel zakken. Het was een Neptune van de marine en Tim kon duidelijk de woorden Koninklijke Marine op de romp lezen. De Neptune vloog een paar rondjes, steeg toen weer op en verdween uit het gezicht.

„Ze hebben ons gezien," juichte Tim. „Nu komt er vast hulp. Hoera."

En Tim kreeg gelijk. Een half uur later verscheen er een klein stipje aan de horizon: een boot.

„Het is vast een patrouilleboot van de marine," zei Tim.

„Ik denk het ook," zei Henk en liet de roeispanen rusten.

„Zal ik even?" vroeg Tim.

„Nee, laat maar. De boot is nu toch zo bij ons."

De boot bereikte hen snel en draaide bij. Op de voorplecht stond een man met een megafoon.

„Hallo, hallo," klonk het over het water, „zijn jullie die vermiste zweefvliegers?"

Zo hard ze konden schreeuwden de jongens: „Jaaaa..."

De grijze boot minderde vaart en lag even later stil. Henk roeide erheen. Er werd een touwladder uitgegooid en de

jongens klommen aan boord. Drie matrozen ontfermden zich over de roeiboot. Aan boord werden Tim en Henk door de kapitein verwelkomd. „Maar," vroeg deze verwonderd, „hoe komen jullie nou in een roeiboot verzeild? Daar ben je toch zeker niet mee opgestegen?"

De jongens lachten. „Nee," antwoordde Henk, „maar die hebben we op het eiland gevonden."

„O," zei de kapitein, „nou schiet me iets te binnen: je bedoelt het eilandje Griend, hè?"

„Ja, kapitein, Griend. Een heel klein eilandje met veel schreeuwende vogels."

De kapitein begon te lachen. „Ik zou ook schreeuwen," zei hij, „als ik een zweefvliegtuig op mijn dak kreeg."

„Och, maar we hebben weinig vernield."

„Maar dat verklaart allemaal nog niet hoe die roeiboot daar komt. Op dat eiland woont geen kip."

„Geen kip, nee, maar we hebben er 's nachts wel mensen gezien."

De kapitein fronste zijn wenkbrauwen en vroeg verbaasd: „Zeg dat nog eens."

„We hebben er 's nachts wel mensen gezien," herhaalde Henk.

„Wat? Mensen? Hoe bedoel je dat? Vertel op."

Henk en Tim vertelden het hele verhaal. De kapitein luisterde aandachtig.

„Zo, smokkelaars dus? Nou, die zullen we vanavond eens een hartelijk welkom heten op Griend."

„Ah," knikte Henk, „ik begrijp al wat u bedoelt."

De kapitein gaf hem een veelbetekenend knipoogje. „Ze zeiden toch dat ze vanavond terug zouden komen, hè?"

„Ja, vanavond. Voor de tweede keer."

„Nou ja, de tweede keer dat wij weten," verbeterde Tim. „Maar dit zou volgens hen ook de laatste keer zijn."

„Goed," zei de kapitein, „we zullen ervoor zorgen dat het inderdaad hun laatste keer is. En die visser heet Goedhart, hè? Enfin, daar schieten we niet zoveel mee op. Jullie gaan vanavond met ons mee, dan kun je de juiste plek aanwijzen. En nu gaan jullie met me mee naar de kombuis. Je zult wel honger hebben, is het niet?"

„En of," beaamden ze. „We vergaan zowat."

De kapitein lachte en ging hen voor. Geruime tijd later meerde de boot af in de haven. De telegrafist had het bericht van de redding al naar de wal geseind en de ouders van de jongens stonden hen op te wachten. Het was natuurlijk een heel weerzien en de kapitein zei: „Ondanks alles zult u uw zonen vanavond toch nog even moeten missen." En hij vertelde het hele verhaal. Er werd afgesproken dat de jongens om negen uur die avond zouden worden afgehaald. De boot vertrok nadat de jongens de kapitein nogmaals hadden bedankt.

Nu waren Tim en Henk voor de tweede keer op het eiland. De maan scheen. Honderd meter verderop lagen een stuk of vijf mariniers met het geweer in de aanslag te wachten. De kapitein van de boot lag bij de jongens.

„Weten jullie zeker," vroeg hij, „dat ze vannacht terugkomen?"

„Ja, heel zeker," zei Tim en Henk knikte. „Ja," zei hij, „want. . ."

„Sstt," siste de kapitein opeens. „Ik krijg net een seintje van mijn mensen, dat ze in aantocht zijn. Jullie hebben gelijk."

Het gepuf van het motorbootje werd weer hoorbaar. Toen zweeg de motor en de twee mannen droegen weer even opgewekt als de vorige avond hun last naar de geheime bergplaats bij het heuveltje. Iedereen was tot het uiterste gespannen. Tim en Henk keken toe. Op het ogenblik dat een van de mannen het luik optilde, zei een harde stem: „Handen omhoog."

Van schrik liet de kerel het luik vallen.

„Handen omhoog," klonk het voor de tweede keer. „En gauw een beetje."

Maar de smokkelaars knipten hun zaklantaarns uit en zetten het op een lopen. Twee schoten weerklonken en twee vuurstralen doorboorden de duisternis. De mannen holden nog door. Ze sprongen in hun boot. . . en werden daar overrompeld door drie mariniers. Ze probeerden zich los te rukken, maar tegen de soldaten hadden ze geen schijn van kans. Vijf donkere geweerlopen waren dreigend op hen gericht.

„Op heter daad betrapt," zei een officier. „Jullie zijn erbij."

„We wilden alleen maar. . . We dachten. . ."

„Ja, ja, jullie wilden de spullen voor Goedhart klaarleggen, hè?"

Een van de mannen kneep zijn ogen tot smalle spleetjes. „Zo. . . dus Goedhart heeft gekletst, hè?"

„Nee, Goedhart heeft toevallig niet gekletst. En hoe wij weten dat jullie hier waren gaat je niets aan. Je bent erbij. Dat kost je een paar jaar. Vooruit, lopen. Nee, nee, hierheen, en schiet op."

De jongens hadden vol spanning de arrestatie gevolgd en stonden zuchtend op. De kapitein lachte. „Het ging gesmeerd, hè, jongens?"

„Nou, en hoe."

„We weten nu vlug genoeg wie Goedhart is en waar hij woont. Voordat de zon opkomt hebben we hem van zijn bed gelicht en zit hij achter slot en grendel."

„Maar er zullen toch nog wel meer mensen bij deze zaak betrokken zijn dan deze drie?"

„O, vast en zeker. Maar nu we hen hebben, krijgen we de rest ook wel."

„Wat moet er met ons vliegtuig gebeuren?" vroeg Henk.

„Dat wordt morgen weggehaald. In ieder geval zit hier een flinke beloning voor jullie aan vast, dat begrijp je wel. Jullie hebben vakantie, hè?"

„Ja, meneer, nog vier weken."

„Nou, het kon weleens zijn, dat jullie een mooie vakantiereis krijgen aangeboden."

De jongens keken elkaar lachend aan.

„Wel," zei Henk, „dat is dan een heel fijn einde van een angstig avontuur."

Dick Gorter

„Het is een roeiboot," riep Tim uit.

De Nederlandse koninklijke luchtmacht jubileert!

Op 1 juli aanstaande bestaat de Nederlandse luchtmacht vijftig jaar. Ze beschikt over honderden straaljagers, tientallen transporttoestellen, helikopters en geleide projectielen. Wie dit enorme bedrijf bekijkt kan zich moeilijk voorstellen, dat deze luchtmacht in 1913 begonnen is met één vliegtuig en drie vliegers. Eind 1913 kwamen er bij dit door een Nederlander gebouwde vliegtuig, de *Brik*, drie Farmantoestellen uit Frankrijk. Deze vliegtuigen werden gebruikt voor waarnemingen vanuit de lucht. De luchtmacht was toen nog een onderdeeltje van de landmacht en het heeft lang geduurd voor men de gedachte losliet dat het vliegtuig een hulpje was van het landleger. In 1914 brak de eerste wereldoorlog uit en daarin maakte het vliegtuig een grote ontwikkeling door. Het jachtvliegtuig werd geboren; dit toestel beschermde verkenners en viel vijandelijke toestellen aan. In Duitsland kreeg een geniaal vliegtuigbouwer, Anthony Fokker, de kansen die zijn eigen land (Nederland) hem niet wilde geven. Fokker ontwierp en bouwde een groot aantal vliegtuigen, die alle zeer goed waren.

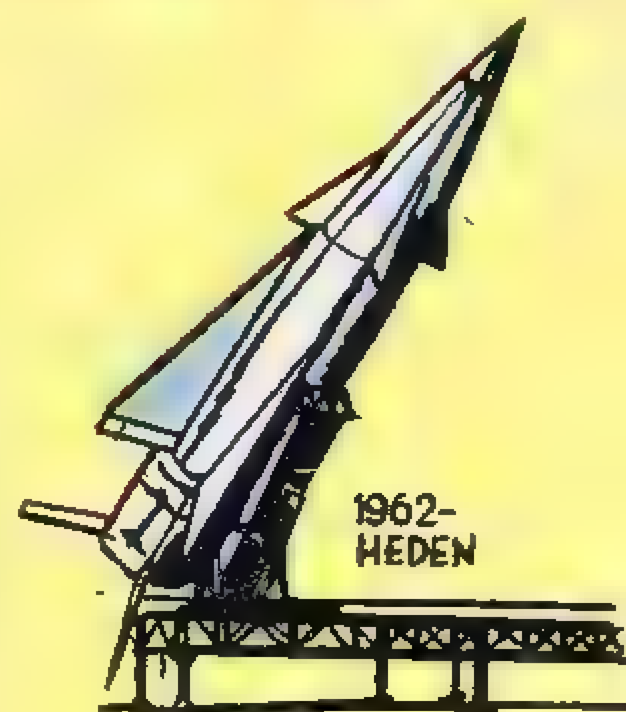
Vooral door de Fokkervliegtuigen raakten de Fransen hun overwicht in de lucht kwijt en namen de Duitsers het over. Op de grond verloren ze echter de oorlog in 1918. Fokker keerde met treinen vol vliegtuigen en machines naar Nederland terug. Nederland kocht uit deze voorraad zesenvijftig C-1 verkenners en twintig D-7 jachtvliegtuigen, die toen als de beste ter wereld golden. De C-1 toestellen zijn met enkele kleine wijzigingen twintig jaar in dienst geweest.

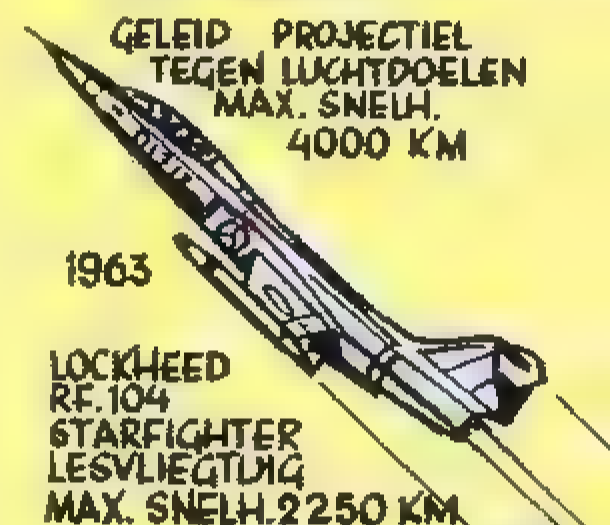
In 1925 kwamen de Fokker C-5 jachtvliegtuigen in dienst, die tot 1940 dienst hebben gedaan. In 1936 begon hun opvolging door de C-10 verkenningsvliegtuigen. In 1938 deed een nieuwe vogel zijn intrede, de Fokker T-5 bommenwerper, samen met het moderne jachtvliegtuig D-21. Een zeer goed ontwerp was de luchtkruiser Fokker G-1. Deze tweemotorige, snelle jachtbommenwerper was de beste uit zijn tijd. Toen de Duitsers in 1940 onverwachts Nederland en België binnenvielen, kwam het handjevol voorradige vliegtuigen in actie. De vliegers wisten de machtige Duitse luchtmacht met zijn modern materiaal grote verliezen toe te brengen. Ze vochten tot ze erbij neervielen.

Nederland ging vijf bange jaren in, maar de vliegers vochten door. Velen gingen naar Engeland vlak na de capitulatie, anderen ontsnapten uit bezet gebied. In de R.A.F. (de Engelse luchtmacht) vlogen ze met snelle Spitfirejagers en Mitchellbommenwerpers.

Na de oorlog werd tegen de groeiende communistische macht in het oosten de Navo opgericht, een organisatie, die ervoor zorgt dat in de aangesloten landen voor het grootste gedeelte dezelfde militaire materialen worden gebruikt. Een aanval op een van de leden van de Navo wordt beschouwd als een aanval op allen.

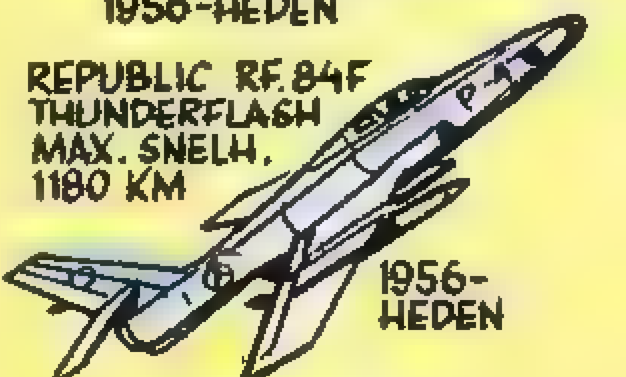
Na de oorlog vlogen de Nederlandse vliegers tot 1950 met de Spitfire, een snelle schroefjager, die een snelheid haalde van 720 kilometer per uur. In 1948 kwam de eerste straaljager van het type Gloster Meteor in dienst. Met dit toestel, waarvan Nederland er ruim tweehonderd heeft gehad, zijn veel ongelukken gebeurd. Ze werden in 1956 vervangen door de Hawker Hunter, eveneens een Engelse straaljager, die nog steeds in dienst is. Van Amerikaanse makelij waren de Republic Thunderjet straaljagers, die tegelijk met de Meteors werden afgedankt om plaats te maken voor de Republic Thunderstreak jachtbommenwerpers en de Thunderflash, een fotoverkenningsvliegtuig. Met de Hunter vormen deze toestellen nog steeds de (verouderde) ruggegraat van de Nederlandse luchtmacht. Gelukkig komt er nu een nieuwe straaljager in dienst, die op elk terrein al zijn voorgangers in de schaduw stelt: de Lockheed F-104 G Starfighter, een toestel met een topsnelheid die ligt boven de tweeduizend kilometer per uur. Dit zijn de enige toestellen in Nederland, die moderne, hoogvliegende bommenwerpers kunnen onderscheppen.

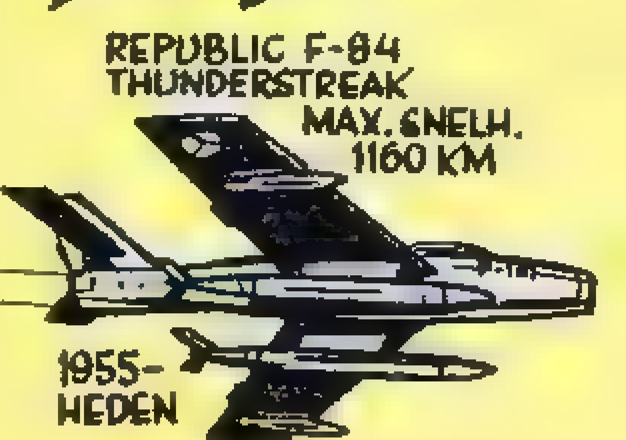

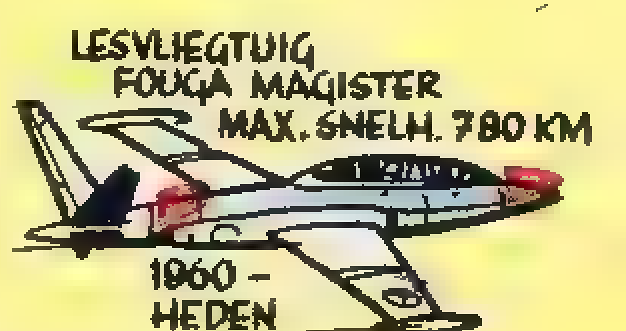

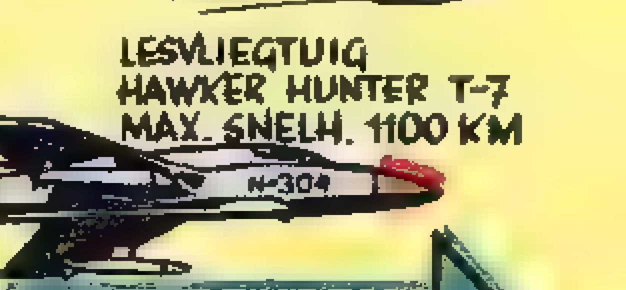

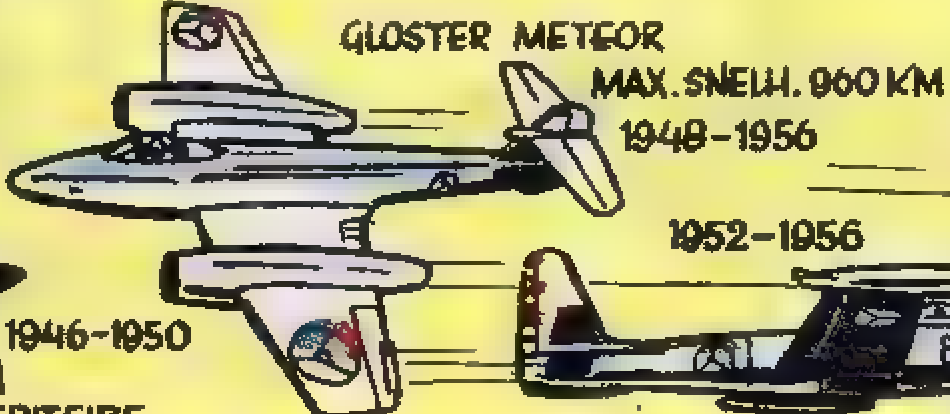

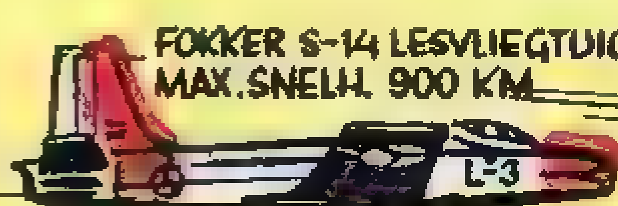

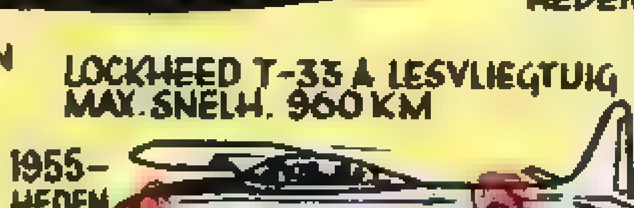

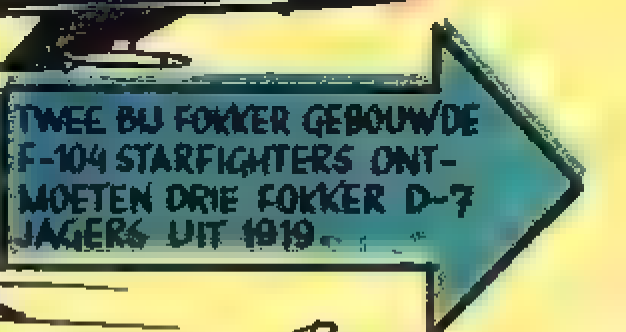

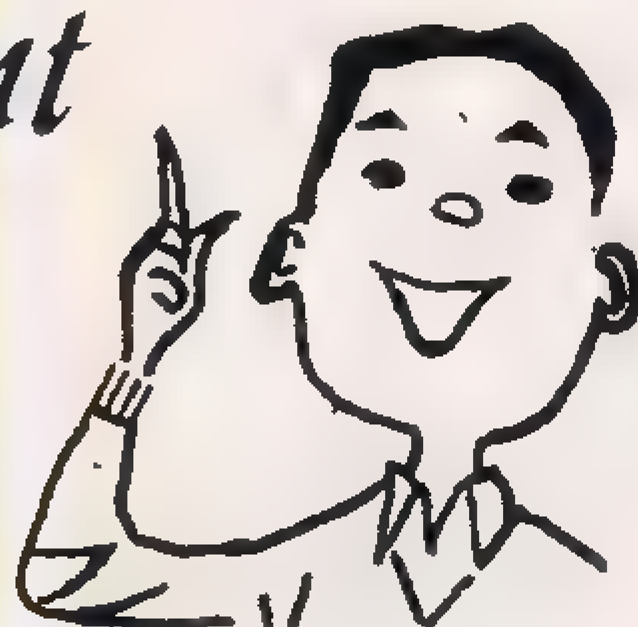

D-8013
251
BULTERS.

Willie Kolenbrander (16), Guido Gezellestraat 54, Maassluis, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • Greet van Dijk (14), Emelaarseweg 22, Achterveld (Utr.), wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • Teunis van Vulpen (16), Fruitstraat 14, Kesteren (Gld.), wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • Ineke Ariaans (13), Nicolaas Beetsstraat 82, Heerlen, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in de omgeving van Nijmegen. Hobby's: foto's van filmsterren en wandelsport. • Marjo Lambrechts (14), Pastoor v. Eijsstraat 14, Geleen, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • Femie Hudepol (16) en Anneke Hudepol (13), Oud-Lutten Q 24 A, Post Lutten (Ov.), willen corresponderen met twee r.k. jongens van hun leeftijd. • Ria Janssen (14), Hoge Horst 15, Groes-

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

beek, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • José Huits (16), Veenweg 39, Deventer, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • Janneke Waijerink (15), Kloosterdijk 116, Beerzerveld (Ov.), wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen, tekenen, sport en foto's van filmsterren. • Anne-Marie Lindenhovius (12), Ommerweg 1, Den Ham (Ov.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen en sigarebandjes. • Loes Brasser (16), Nigellestraat 67, Amsterdam-N., wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Suriname of op de Nederlandse Antillen. Hobby's: lezen en korfballen. • Annelies Halderman, Tempelierstraat 51rd., Haarlem, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. • Jopie Riewald (14), Paardenmarkt 8, Doesburg, wil corresponderen met een meisje van veertien jaar, liefst in de omgeving van Doesburg. • Ria Pennings (14), Dr. Ariënsstraat 12, Den Bosch, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst in Amsterdam. • Theo Wegdam, Kon. Julianastraat 9, Eibergen, heeft enkele albums met scheepsplaatjes plus wat postzegels, die hij wil ruilen voor een grote stoomlocomotief van Trix of Märklin. Eerst schrijven. • Jan Roodt (15), Moddermanstraat 2, Alkmaar, zoekt een correspondentievriendin. • Zus van de Hout (14), Crispijnstraat 29, Kaatsheuvel, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • Ineke Pieters (14), Irislaan 68 B, Groningen, wil corresponderen met een Nederlandse (liefst Groningse) jongen van haar leeftijd. • Lenie Lammers (15), Europaweg 98, Nieuw-Schoonebeek (Dr.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, zwemmen. • Alie Venema, Veldmansweg 23, Noordbergum (Fr.), wil corresponderen met een meisje of jongen van vijftien of zestien jaar. • Margriet Reilman (12), Oosterweg 14 A, Groningen, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, schaatsen, zwemmen. • Horst-Günther Pastor (17), Holbeinstrasse 23, Köln-Nippes, Deutschland, wil corresponderen met Nederlandse en/of Belgische meisjes van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels, foto's van filmsterren en zangers, sport. • Ineke Esseling (15), Koningstraat 96, Beverwijk, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • Wim Serno (14), Diamantstraat 32 I, Amsterdam-Z., zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd in de omgeving van Amsterdam. Hobby's: tekenen en schilderen. • Addy Staat (11), Rotterdamseweg 194, Zwijndrecht, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • Nellie van Hirtum (12), Raadhuisstraat 7, Rosmalen, wil corresponderen met een r.k. jongen in Nederland, België of Suriname. Hobby's: lezen, fietsen en muziek. • Ellen Ham (14), Graslaan 151, Arnhem-Zuid, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: dansen, films, moderne muziek en foto's van filmsterren. • Hen Splithof (17), Oude Eltenseweg 4, Beek, gem. Bergh (Gld.), wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: sport en teenagermuziek. • Gerard van den Heuvel (16), Hoogstraat 264, Eindhoven, wil corresponderen met een Nederlands of Belgisch meisje van zijn leeftijd. Hobby's: sport en teenagermuziek. • Rini Sitsen (16), Sint Sebastianusstraat 19, Steyl-Tegelen, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: sport, moderne muziek en foto's van filmsterren. • Sylvia Brugmans (12), Lindberghstraat 11, Heerlen, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • Evert Visscher, Jan Winters en Bennie Westhuis, Heetveld 54, Vollenhove (Ov.), willen corresponderen met meisjes tussen veertien en zestien jaar, liefst in de omgeving van Zwolle of Meppel. Hobby's: voetballen, motorsport en dammen. • Lia Spaans (17), Holleweg 36, Heiloo, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • Joke Ooijevaar (13), Filarskiweg 17, Bergen (N.-H.), wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: muziek, tekenen en zwemmen. • Anneke Hilbrand, Emmastraat 22, Alkmaar, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar (liefst op de Nederlandse Antillen), dat van paardrijden houdt. • Anke Ouwerkerk (10), Zijpendalstraat 220, Den Haag, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby's: lezen en schaatsen. • Hennie Pruissen (17), Watertorenstraat 94, Tilburg, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • Vicky Harnie (18), Robert Dansaertlaan 28, Groot-Bijgaarden, België, wil corresponderen met iemand in België en in Nederland. Hobby's: sport en muziek. • Marietje Bekers (12), Plakseweg 4, Groesbeek, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • Bas Bierman (12), Jan Hoornstraat 53, Zoetermeer, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in Friesland. • Yvonne Feenstra (12), O. Grachtswal 37, Leeuwarden, wil corresponderen met een chr. meisje van haar leeftijd, liefst in Brabant, Limburg, Utrecht of Zuid-Holland. Hobby's: handwerken en foto's van het Nederlandse koninklijk huis. • Rik Schellekens (10), Lijsterstraat 42, Haarlem-N., wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby: tekenen. • Ria Ockeloen (10), Raephorststraat 190, Rotterdam, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Ria spaart foto's van Elvis, Cliff, Connie en van Ivanhoe. • Tine Limbach, Rijperweg 92, Middenbeemster (N.-H.), wil corresponderen met een jongen van dertien of veertien jaar. • Nellie de Vroe (14), Nieuwe West-Kraaijertseweg 14, Nieuwdorp (Zld.), wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • Rozalie Huntjens (17), Jhr. v. d. Maessenstraat 13, Hulsberg (L.), en Maria Orbons (17), Aalbeekerweg 86, Aalbeek, gem. Hulsberg (L.), zoeken ieder een correspondentievriend van hun leeftijd. • Anneke Weening, (12), Oosterweg 41 I, Groningen, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby: foto's van filmsterren. • Riet Broekmans (13), Boerenweg 3, Arcen (L.) en Roos Toma (13), Dercksweg 4, Arcen (L.), zoeken een correspondentievriend van hun leeftijd, liefst in Beesel of Reuver. Hobby's: zwemmen en naaien. • Jannie Neervoort (14), Prins Bernhardstraat 16, Didam en Rinie Boerboom (14), Julianastraat 13, Didam, zoeken een correspondentievriendin of -vriend. • Marian Spaans (13), Oudendijk 25, Dordrecht, wil corresponderen met een meisje of jongen die veel van paarden en pony's houdt. • Christina Stift (11), H. Casimirstraat 20, Delft, wil corresponderen met een meisje of jongen in Noord- of Zuid-Holland. Hobby: moderne muziek. • Marijke van Pruissen, Watertorenstraat 94, Tilburg, wil corresponderen met een r.k. meisje van twaalf jaar. • Ria Petersen (14), Zeestraat 36, Harderwijk, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: schaatsen en paardrijden. • Dikkie van Langen (16), Brinkweg 8, Rheden, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar. • Hennie van 't Pad, Roggelaan 10, Harderwijk, wil corresponderen met meisjes en jongens van veertien of vijftien jaar. • Martien van Mil (15), Oudekerkstraat 9, Bergen (L.), wil corresponderen met een r.k. jongen van zijn leeftijd. Hobby: sport, vooral voetballen. • G. Nieuwenbroek, Wilhelminaplein 2, Naaldwijk, geeft voor twee postzegels (Nederland of buitenland) twee lucifersmerken (Nederland of buitenland). Bovendien wil hij corresponderen met een jongen of meisje in België, Zuid-Limburg of Noord-Brabant. Hobby: zwemmen. Leeftijd: dertien jaar. • Marian Molenaar (15), Goeman Borgesiusstraat 28, Zaandijk, wil corresponderen met een jongen tussen vijftien en zeventien jaar. • Ingrid van Driel (12), Anthonie van Dyckstraat 29, Helmond, zoekt een correspondentievriendin. • Albertha Leeuw (15), Kadoelen 22, Vollenhove (Ov.), wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • Guusje Voet (m., 13), Westerstraat 41, Purmerend, wil corresponderen

Vervolg op bladzij 26

MUG en MIK

SPORTZAAK
ALLE MENSEN, MIK, WAT MOET JE MET AL DIE SPULLEN?
DISCUS
KOGEL
STOPWATCH

IK GA VOLGEND JAAR NAAR TOKIO EN IK MOET ME DAARVOOR TRAINEN.

SPORT
IK REKEN OP EEN GOUDEN PLAK, ONDER ANDERE VOOR...
KOGEL

HOOG-SPRINGEN AU..
KOGEL

KAN IK DIT DING RUILEN VOOR EEN POT ZALF?
SPORTZAAK
KOGEL

ZEG, MIK, JE KUNT JE NU MOOI OEFENEN IN DE HINK-STAPSPRONG.
ZALF
MIK

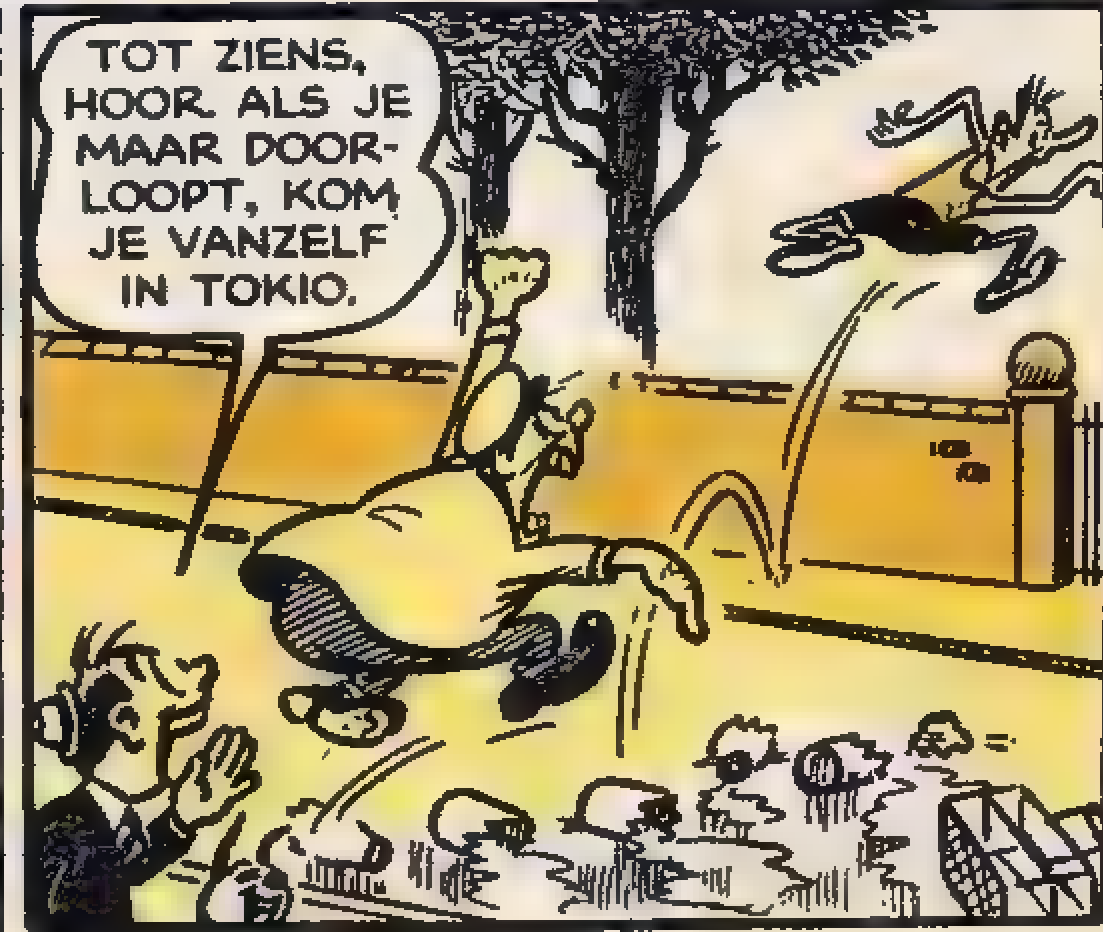

IK GA ME EERST OEFENEN IN VERSPRINGEN.
HIER IN DE TUIN? HOE WIL JE HIER EEN AANLOOP NEMEN?

DAAR HEB IK AAN GEDACHT. IK BEGIN IN DE KEUKEN.

IK KOM.
OEI, DE MELKBOER.
MELK

KIJK GOED WAAR IK NEERKOM.

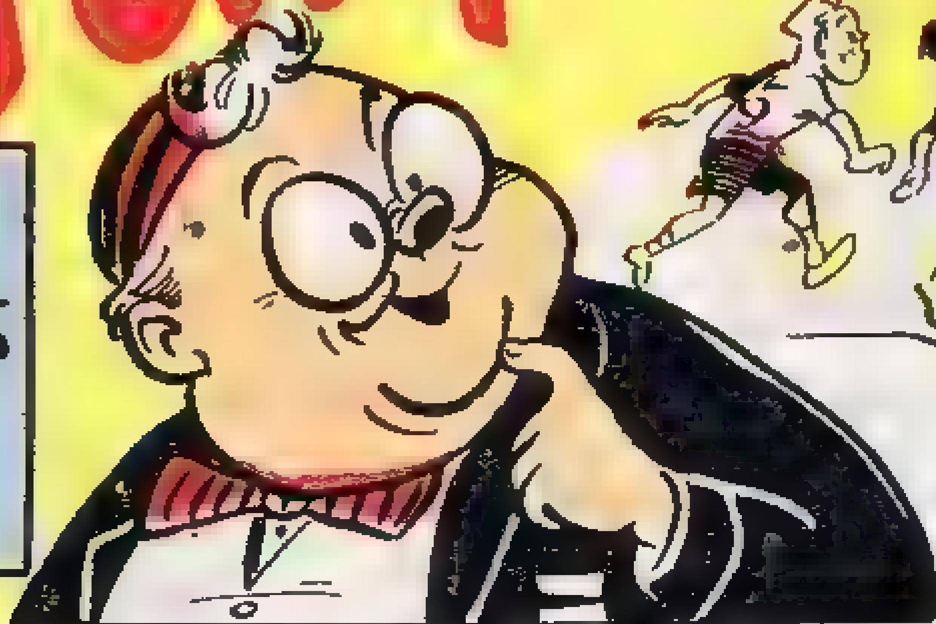

JA, IK ZIE HET. BOVEN OP DE MELKBOER.
MIK

TOT ZIENS, HOOR. ALS JE MAAR DOORLOOPT, KOM JE VANZELF IN TOKIO.

Billie Turf

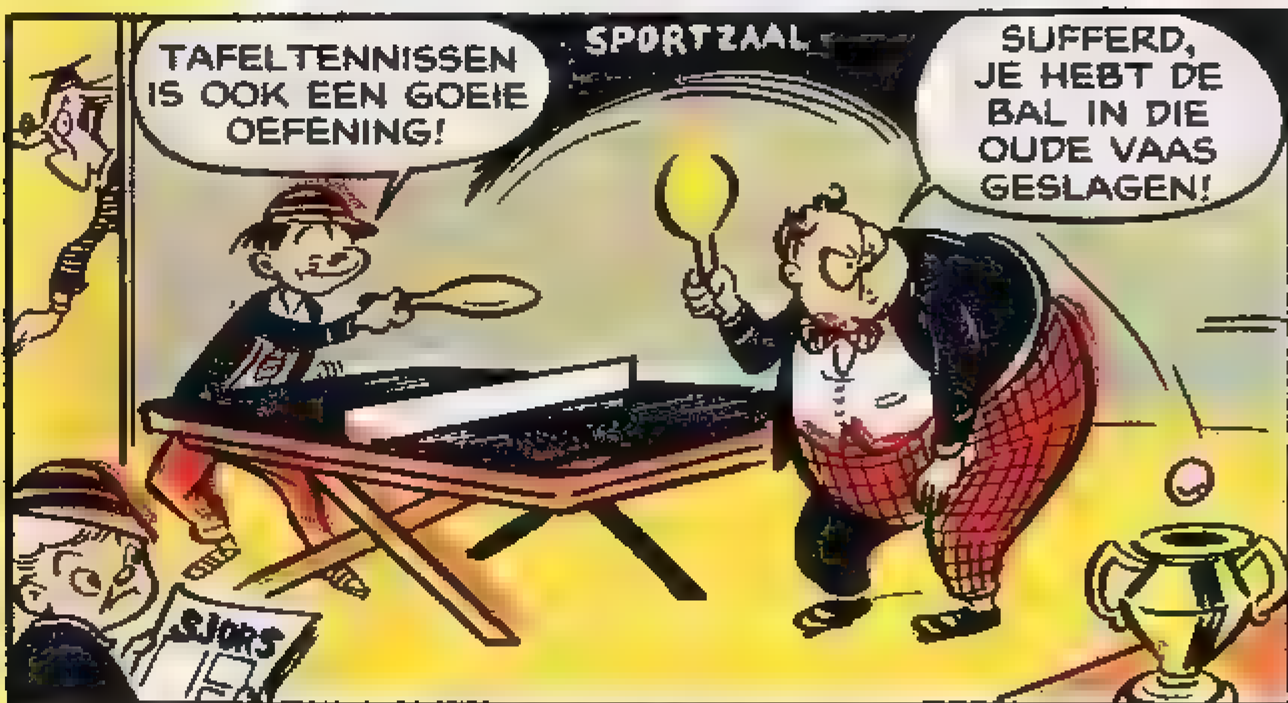
het dikste studentje ter wereld

HEDEN
HARDLOOP-WEDSTRIJD

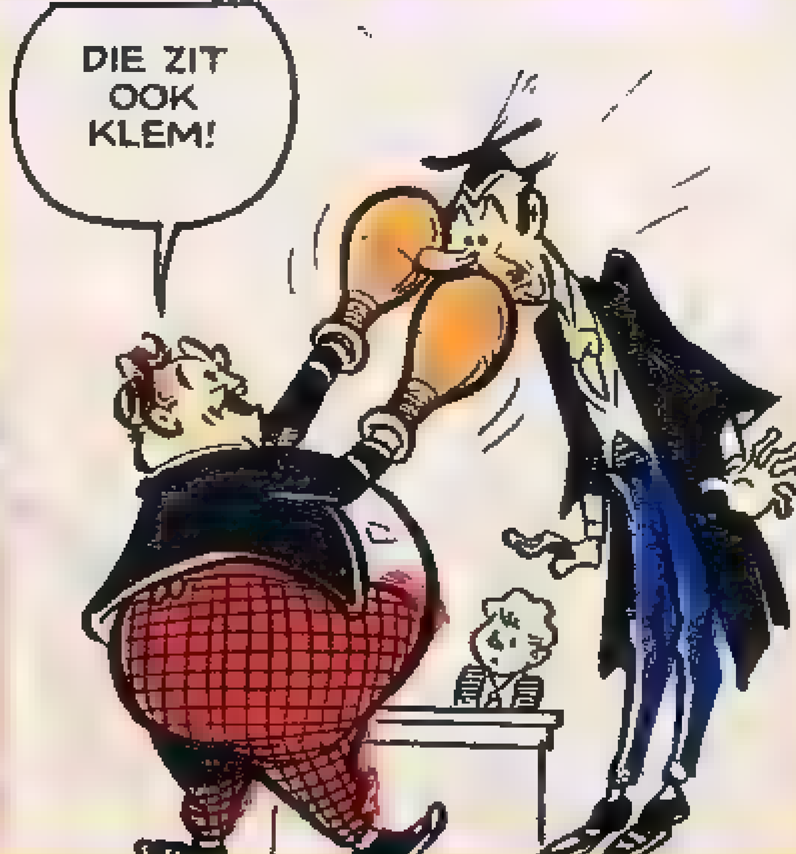

HEB JIJ NIKS TE DOEN, BILLIE? KOM DAN MAAR EENS MEE NAAR DE GYMZAAL!
W...WAAR-VOOR?

ZWAAI OP! EN NEER!
DEGENE DIE EEN VAN UW VAZEN DURFT TE BREKEN ZAL ZWAAR GESTRAFT WORDEN!
LIEVE HELP, WAT HOOR IK DAAR?

TWEE UUR KNOTS-OEFENINGEN! MOEDER, WAT BEN IK BEGONNEN!!
HOERA, HET IS ETENS-TIJD!

EETZAAL
EET SMAKELIJK, BILLIE! JE HEBT ZEKER WEL FLINKE HONGER, HÈ?
JA, MAAR HOE KRIJG IK NOU IN VREDESNAAM IETS NAAR BINNEN?

TAST TOE, JONGELUI, EN PRO-BEER ONZE NIEUWE SUPERTOFFEES EENS!
IK WIL OOK TOFFEES! HELP ME!
PECH GEHAD, BILLIE! ZE ZIJN HEERLIJK!
NIEUW
SUPER-TOFFEES
TOFFEES

BILLIE, WAT DOE JE DAAR MET ONZE NIEUWE VAZEN? GEEF ZE ONMIDDELLIJK HIER EN PAS OP DAT ZE NIET BREKEN!

DENK MAAR NIET DAT WIJ JE HELPEN! ALS ZE BREKEN KRIJGEN WIJ STRAF!
HELP ME DAN TOCH!

NEE, DAT DURF IK NIET! IK BREEK THUIS OOK ALTIJD VAN ALLES!
DAN DOE IK HET ZELF! GEEF ME EEN PAAR BAL-LONNEN!

IK SCHUIF DIE VAZEN MET MIJN VOETEN VAN MIJN HANDEN AF. DE BALLONNEN ZORGEN DAT ZE NIET OP DE GROND VALLEN!
VEEL SUCCES!

HET IS GELUKT! LEVE MEZELF!

AANSTONDS KOMEN ZE ZACHT EN VEILIG OP DE GROND NEER! LET MAAR OP!
WEET JE ZEKER DAT ER NIETS FOUT KAN GAAN?

ALS JE ZE NIET GAUW GRIJPT, KOMEN ZE IN AFRIKA TERECHT!
HELP! ZE DRIJVEN WEG!

BRENG ZE TERUG! EN WEE JE GE-BEENTE ALS ZE STUK ZIJN!
LIEVE HELP, ALS ER IETS MET DIE DINGEN GEBEURT, BEN IK DE SIGAAR!
DOE JE BEST, BILLIE!
ZIE JE DIE MALLE DINGEN DAAR? NOU MOET JE EENS OPLET-TEN!

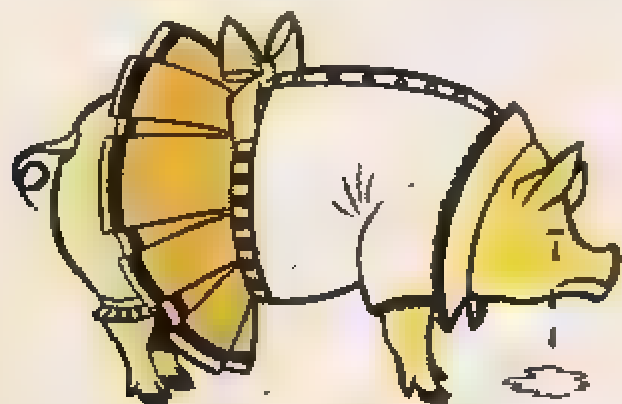
Ook in de dierenwereld zijn schurken en bandieten, gangsters en moordenaars

Vogelvrijverklaarden in de dierenwereld

Bij het opslaan van oude kranten leest men weleens het verhaal van een „rechtszaak", waarbij een hond ter dood veroordeeld wordt wegens misdraging jegens de maatschappij. Dit is een overblijfsel uit de middeleeuwen, toen het wel meer voorkwam, dat dieren wegens zogenaamde misdaden voor de rechtbank werden gedaagd. Het gebeur de bijvoorbeeld weleens dat varkens, die in de straten hun kostje zochten, kleine kinderen, waarop niet gelet werd, aanvielen en doodden. Er werd dan een formele terechtzitting georganiseerd: een advocaat werd aan het varken toegevoegd en als het schuldig werd bevonden, werd het aangekleed en aan een galg opgehangen. Van dergelijke processen tegen dieren, waarbij als uitspraak de doodstraf luidde, zijn er tussen de jaren 1120 en 1741 meer dan vijftig bekend.

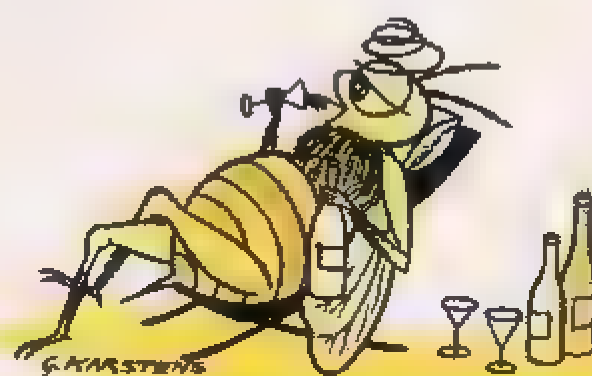
Insekten vechten niet alleen tegen mens en dier, maar begaan volgens natuurkundigen soms ook misdaden tegen hun eigen soortgenoten. Zo bijvoorbeeld de vlijtige *bij*, die ons elk ogenblik

van de dag om zijn ijver de les leest. Evenals onder de mensen treft men ook onder de bijen wel individuen aan, die genoeg krijgen van de eerzame arbeid; ze vormen een bende van gangsters, die de schildwachten van een korf uit de weg ruimen, de bewoners ervan overmeesteren en zich met de honing uit de voeten maken. Hun succes maakt ze overmoedig en in groepen van drie of vier overvallen ze een hardwerkende, met nectar beladen bloedverwant op weg naar huis. Ze omsingelen hem en dwingen hem zijn bijeengegaarde voorraad af te geven. Als hij zich verzet, dan rukken ze aan zijn poten en beuken ongenadig op zijn achterlijf.

Buchner, die een bijzondere studie maakte van het bandietenwezen onder de bijen, meent dat hun zorgvuldige voorbereidingen en hun sluwe te werk gaan hen bestempelen tot overtreders met voorbedachten rade. Eerzame bijen, zo voegt hij eraan toe, kunnen tot dieven worden gemaakt door ze een mengsel van brandewijn en honing te voeren. Ze houden dan op met werken en gaan zich met roof en diefstal bezighouden.

De even vlijtige en maatschappelijk hoog ontwikkelde *mieren* staan bekend als oorlogzuchtige rovers, die de oudere bevolking van een andere gemeenschap verscheuren en de jongeren als slaven meevoeren.

Enige tijd geleden was de schrijver van dit artikel getuige van een gevecht tussen twee roodmussen om een wijfje. Toen de overwinnaar zijn rivaal hulpeloos en zielig op de grond had, gaf hij hem met zijn harde snavel de genadestoot.

Iedere bewaker in een dierentuin zal u voorbeelden kunnen noemen van moordgevallen bij de vogels. De vroegere directeur van de zoölogische tuin in New York, W. Hornaday, zag eens een paar lijsters een nachtegaal aftuigen en zwanen woedend tekeergaan tegen een pelikaan, waaraan ze blijkbaar een hekel hadden.

Mussen vernielen dikwijls de nesten van zwaluwen of ze gooien eieren of jongen eruit om dan zelf van de woning bezit te nemen. In zijn boek over het vernuft van de dieren vertelt George J. Romanes, dat een mussenpaar eens een zwaluwenpaartje verjaagd had uit het nest, dat zij achter een luik van een leegstaand huis gebouwd hadden. De zwaluwen brachten blijkbaar deze belediging aan hun vrienden over, want kort daarop arriveerde een hele troep zwaluwen en bepleisterde de ingang van het nest zo afdoende, dat het mussenwijfje, dat op haar eieren zat, levend in haar graf werd opgesloten.

Kraaien leveren een belangwekkend voorbeeld hoe wangedrag door eigen soortgenoten wordt afgestraft. Het is bekend dat kraaien ervan houden schitterende voorwerpen te stelen. Een asociale vogel zal dikwijls de mooiste takken van het nest van een buurman, die even afwezig is, wegkapen. Worden ze ontdekt dan zullen de verontwaardigde leden van de kolonie met het op oneerlijke wijze verkregen nest korte metten maken.

Dat lijkt wel wat op de zogenaamde „kraaienrechtbanken", waarvan geloofwaardige natuurkundigen verhalen. De rechtbank wordt bijeengeroepen in de boomtoppen van een afgelegen streek. Dagenlang komen uit alle windstreken de vogels aangevlogen; hun geschreeuw is niet van de lucht; dan op een gegeven moment scheiden zij zich af in groepen van drie of vier, die met elkaar gaan „discussiëren". Heel opmerkelijk is dat enkele van de rumoerige troep apart zitten, luisterend en „denkend", alsof zij een rechtbank vormen. Dat duurt zo een paar uur en dan vallen alle gelijktijdig een of twee kraaien aan en pikken ze dood. Als je een langgerekt krakeel van kraaien hoort, probeer dan eens de troep dicht genoeg te naderen. Mogelijk dat u van een terechtzitting getuige bent.

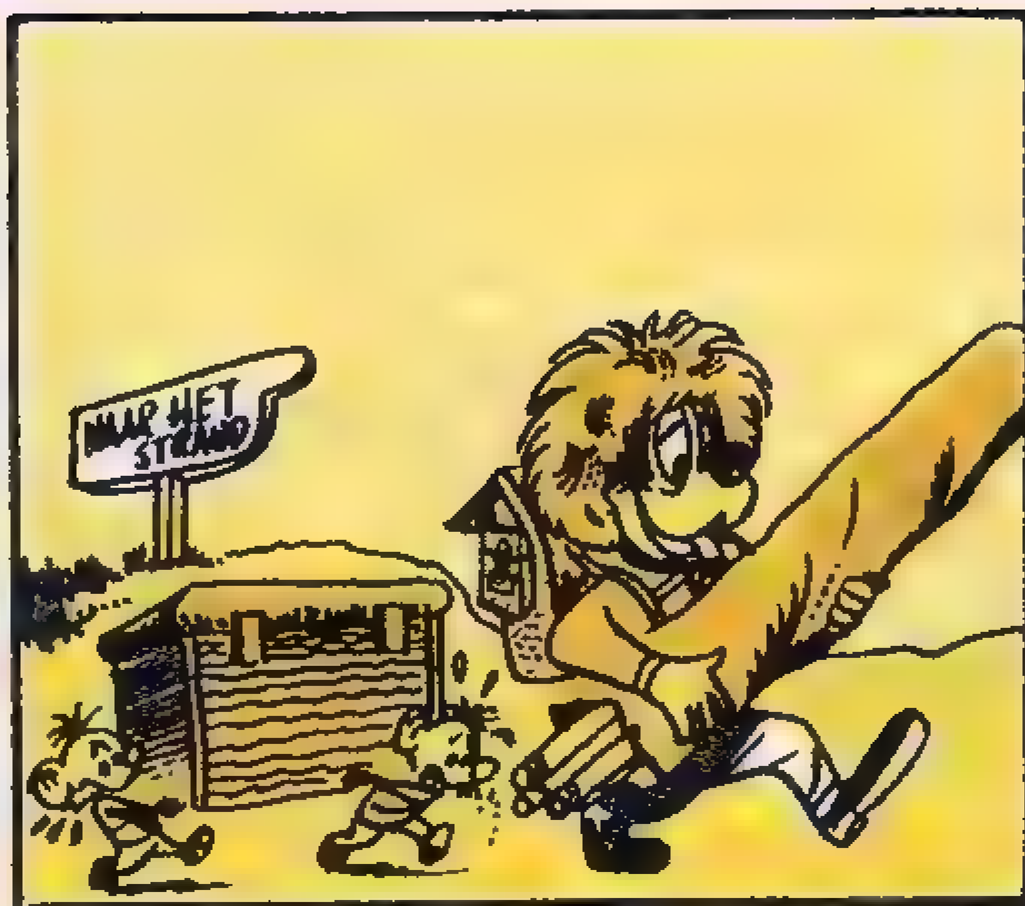
Gorilla's, *chimpansees* en *bavianen* zijn bekend om hun weldoordachte dieverijen. De gorilla's bijvoorbeeld sturen verkenners vooruit, zetten wachtposten uit en komen bepaalde signalen overeen voor zij een aanval beginnen op de kippen en de ananassen van de inboorlingen. Wanneer zij met hun voorbereidingen klaar zijn, dan vormen de grote apen een keten en geven het gestolene van hand tot hand door.

Honden hebben de twijfelachtige eer hun misdaden op huichelachtige manier te kunnen verbloemen. De moordzuchtige schapeverscheurder, 's nachts een bloeddorstige moordenaar, doet zich overdag voor als de onschuld zelve, trouw en toegewijd aan zijn kudde. Schaapherders, die zulk een nachtelijke moordenaar aan het werk hadden gezien, merkten op dat hij zelfs listig genoeg was om elk spoor van zijn misdaad uit te wissen door zorgvuldig iedere bloedvlek en ieder draadje wol dat hem zou kunnen verraden van zijn huid te verwijderen. . .

H. G.

LEONARD

NAAR HET STRAND

HET IS HIER LEKKER RUSTIG!

MAAK DE PICKNICK MAAR KLAAR! IK KOM ZO!

AH, HEER-LIJK!

EVEN EEN EINDJE ZWEMMEN!

TJONGE, HET WORDT DRUK!

IK GA MAAR EENS TERUG, WANT IK HEB HONGER GEKREGEN!

WAAR IS LEONARD?
GEEN IDEE! HIJ IS ONS VAST VERGETEN!

NOU, WE WACHTEN NIET LANGER, HOOR! WE GAAN ETEN!
SCHIET OP! IK HEB GEEN MUIZEN GEZIEN!

DAVID ROBERTS

1

De schat van Chaparral

HOOFDSTUK I

In de Persclub

De moeilijkheid is," zei David Dixon, hoofdredacteur van de Daily Chronicle, „dat het zo ongelijk uitvalt. Ongeveer een jaar geleden was er nieuws in overvloed. De zetmachines stonden bij wijze van spreken roodgloeiend. De zetters hielden zich met hoofdpijntabletten op de been. De bomen van Canada konden er niet tegen groeien, zoveel hout was er nodig om er papier voor Fleet Street van te maken!"

Hij stak zijn pijp aan en keek verdrietig de eetzaal van de beroemde Londense Persclub rond.

De zaal zat stampvol redacteuren en verslaggevers; allemaal mannen die ervoor zorgden dat miljoenen mensen iedere dag hun krantje konden lezen.

„Zie me dat stel daar nou eens zitten!" vervolgde hij quasi-wanhopig. „Ze zouden net zo goed een tijdje met vakantie kunnen gaan. Het lijkt op het ogenblik wel voortdurend komkommertijd."

Ralph Thompson — beter bekend onder de naam de Ragebol, vanwege zijn ruige bos vlaskleurig haar — glimlachte onzeker, terwijl hij de klachten van Dixon aanhoorde. Hij voelde zich niet helemaal op zijn gemak, want dit was de eerste keer dat hij een voet in de Persclub zette, die hem tot dusver altijd een soort heilige der heiligen voor journalisten had geleken. Hij had er nauwelijks aan durven denken zelf nog eens lid te worden.

Nu hij nog maar pas was opgeklommen van manusje-van-alles tot leerling-verslaggever bij de Chronicle, keek de Ragebol nog steeds hoog op tegen al die beroemdheden. Hij wist dat David Dixon zelf een hoge piet was, maar toch vond hij het niet zoals het hoorde, dat deze zo weinig eerbied had voor zijn collega's.

De Ragebol merkte opeens dat Dixon nog steeds tegen hem sprak.

„Nou vraag ik je! Een goed jaar geleden kon een verslaggever overal naar toe. De Kongo zat vol met je reinste oorlogsverhalen. Roofzuchtige kassiers, verdachte schepen, noem maar op. Je kon met een blinddoek voor schrijven. Je hoefde maar te kiezen. Maar het ging blijkbaar te mooi. En eindelijk was het afgelopen. Er was niets meer te doen!"

„Nou ja," waagde de Ragebol droogjes op dezelfde schertsende toon als Dixon, „als de journalisten zich moeten inspannen om ergens nog nieuws uit te peuren, veronderstel ik dat de gewone mensen voor de verandering eens rustig kunnen slapen! Het valt me soms op, meneer Dixon, dat hoe meer de krantemensen het naar hun zin hebben, des te ongelukkiger de wereld is!"

David Dixon nam zijn pijp uit de mond en staarde de Ragebol aan. „Nou moet het niet mooier worden, Thompson!" zei hij vermanend. „Je bent toch niet van plan oproer te gaan kraaien in Fleet Street? Je reinste ketterij! Als je niet oppast, kun je die lunch, waarvoor ik je heb uitgenodigd, wel op je buik schrijven. Omdat je nu in één en dezelfde week je eerste brand hebt ontdekt en een roofoverval, daarom hoef jij nog niet te denken dat je een kopstuk bent."

„Het spijt me, meneer Dixon," grijnsde de Ragebol berouwvol. Hij pakte zijn glas en nam een verkwikkende teug.

„En schei in vredesnaam uit met dat gemeneer," zei de oudere journalist. „Dave is gemakkelijker, tenminste op de club. Voor de rest moet je nu ook weer niet gaan denken dat een verslaggever van alle nieuws geniet, hoor. We zwelgen er beslist niet in, als we zien hoe na een mijnramp de arme drommels naar boven worden gebracht. En als we moeten schrijven over mensen die verdacht worden van spionage, evenmin. We zijn ook geen toverkollen die met een staf of een heidebezem rampen te voorschijn kunnen toveren."

„Ik heb zelden zo'n mooi stukje proza gehoord," merkte een lange, forse man op, die, op weg naar de biljartkamer, voorbijwandelde. „Laat je niet door zijn stijl beinvloeden, jongeman, dat moet ik je ten zeerste afraden."

„Hallo, Peter," groette Dixon. „Dat is Laxford van de Globe," voegde hij eraan toe, bij wijze van uitleg tegen de Ragebol.

De Ragebol hapte naar adem. „Wat — toch niet de Laxford van. . ."

„Juist! Die is het, de beroemde Laxford."

„Ik lees al zijn artikelen!" zuchtte de Ragebol, die uit pure bewondering voor zijn nieuwste kennis zijn glas bijna had laten vallen.

„Ja, je zit hier werkelijk op de eerste rang, Thompson," plaagde Dixon, die schik had in de manier, waarop de Ragebol reageerde. „In de Persclub sta je als het ware schouder aan schouder met de groten der aarde. Kom, laten we maar wat gaan eten. Ik zal je wel voorgaan. Ik hoop dat je honger hebt."

„Net zo'n honger als u heeft naar nieuws, meneer Dixon — Dave," glimlachte de Ragebol, die zich bij dit alles geweldig bevoorrecht voelde.

HOOFDSTUK II

De rare ouwe havik

„Als je het over de duivel hebt, trap je hem op zijn staart."

Toen David Dixon naar het bureau van de Chronicle was teruggewandeld na de lunch, die zelfs voor de enorme trek van de Ragebol voldoende was geweest, moest hij opeens weer denken aan de toverkollen, waarover hij gesproken had. Daar had hij juist een nummertje zitten mopperen over de slapte in het vak. . . en ziedaar, het nieuws kwam over zijn drempel, of om precies te zijn, aan zijn schrijfbureau.

Toen hij en de Ragebol het gebouw waren binnengegaan en voor de zoveelste keer waren opgenomen in het onvermijdelijke geratel van schrijfmachines en telefoons en stemmen, was er haastig een loopjongen voorbijgekomen met een enorme stapel papier onder de arm.

„O, meneer Dixon," hij bleef opeens staan met zijn ene hand op de deurknop van de kamer van een van de hoofdredacteuren, „er is een meneer geweest om u te spreken, net toen u was gaan lunchen."

„Wie?" vroeg Dixon, terwijl hij zijn regenjas begon uit te trekken.

„Hij wou zijn naam niet zeggen," antwoordde de jongen, die popelde om weg te komen teneinde vrede te houden met de chef die op de stapel papieren wachtte. „Een rare ouwe havik, als u het mij vraagt, meneer Dixon. Een en al zenuwtrekkingen."

„Ragebol," zei Dixon ernstig, „wees op je hoede. Met zo'n aangeboren gevoel voor stijl zal deze jongeman heel gauw jouw baantje over kunnen nemen!"

„Hij zei, dat hij vanmiddag terug zou komen," voegde de loopjongen eraan toe, die haastig door de glazen deur in het kantoor verdween, waar een krakende stem hem een standje begon te maken.

„Misschien is dit wel de verandering waarop u heeft gewacht, meneer Dixon," merkte de Ragebol op, die wel zo verstandig was om de chef-verslaggever niet in het openbaar bij zijn voornaam te noemen.

„Misschien wel, en misschien ook niet," antwoordde Dixon cynisch. „De zon-

„Je bent toch niet van plan oproer te gaan kraaien in Fleet Street?"

derlingste knapen uit het hele land komen soms naar Fleet Street en denken dan dat ze het nieuws van deze eeuw voor je hebben. Wonderbaarlijk, zo zeker als die mensen van zichzelf zijn. Geen ziertje bescheidenheid. O nee! Ze staan al klaar om de hand op te houden voor de beloning, vóórdat ze het eerste gedeelte van hun fabelachtige levensgeschiedenis hebben gespuid, die dan doorgaans onuitstaanbaar vervelend is."

„Nu, ik hoop maar, dat u deze keer meer geluk zult hebben, meneer Dixon," zei de Ragebol, terwijl hij zich naar de afdeling van de verslaggevers begaf.

Hoe dan ook, de uitdrukking: een neus hebben voor nieuws, was niet voor niets in de wereld gekomen. Sommigen hadden dat, en die schreven de berichten met vette koppen. Zoals Dixon. Anderen hadden het niet en die bleven hun hele leven tweederangs schrijvertjes.

Iedere keer dat de telefoon ging, luisterde Dixon gespannen. Telkens wanneer de deur openging om een jongste bediende binnen te laten met thee of drukproeven of telexboodschappen, sprong hij bijna overeind.

„Wat wil je toch?" vroeg hij zich af. „Het komt omdat je te veel gegeten

„Ga niet weg, Ragebol," zei Dixon, terwijl hij de hoorn van de haak nam.

„En nog wel bedankt voor de lunch."

„Geen dank, Ragebol," antwoordde Dixon, die bijna een andere loopjongen met een blad vol kopjes omverliep.

Hij beende naar zijn kantoor, waar hij op zijn bureau een hoop losse papiertjes met boodschappen vond, die daar in zijn afwezigheid waren neergelegd.

Hij voerde allereerst een paar telefoongesprekken, die verband hielden met een artikel waaraan hij bezig was. Onderwijl kwamen hem steeds weer de woorden van de loopjongen in de gedachten: „Rare ouwe havik, een en al zenuwtrekkingen."

In weerwil van zijn schijnbare onverschilligheid vroeg hij zich toch af wie zijn naamloze bezoeker kon zijn. Was het dat beroemde zesde zintuig dat een kenmerk is van een goede verslaggever? Of was het misschien het verlangen dat er eindelijk eens iets ongewoons zou gebeuren?

hebt." Maar ergens in zijn achterhoofd bleef de spanning voelbaar.

Wat voor een soort van bezoeker zou zich hebben aangemeld? „Een rare ouwe havik, een en al zenuwtrekkingen."

Degene, die nu het kantoor van Dixon binnenkwam, beantwoordde in geen geval aan die beschrijving. Het was Thompson.

„Het spijt me, dat ik u moet storen, meneer Dixon," verontschuldigde de Ragebol zich. „Hebt u een paar minuten voor me?"

„Zeker, wat heb je op je hart, Ragebol?"

„Het gaat over een inbraak, waar ik gisteren op uit ben geweest. Ik ben naar Golden Green gegaan om een vent te interviewen, die. . ."

De telefoon rinkelde.

„Ga niet weg, Ragebol," zei Dixon, terwijl hij de hoorn van de haak nam. „Met Dixon. Ja? Wil hij zijn naam niet zeggen? O, in orde, dat zal wel. Ik geef hem vijf minuten. Breng hem maar gauw naar mijn kantoor, als je wilt."

„Ik kom straks wel even terug," zei de Ragebol, die de inhoud van het gesprek wel kon raden.

„Niet weggaan, Ragebol," zei Dixon weer en hij stopte zijn pijp. Er was een peinzende blik in zijn ogen gekomen.

„Het is mijn bezoeker van vanmorgen. De rare ouwe havik, zoals Curtis hem noemde. Door raadselen omhuld. Wil zijn naam niet zeggen."

Half lachend, half ernstig gaf hij Ragebol Thompson een knipoog. Een ogenblik later hoorden ze het hek van de lift knarsen en daarna voetstappen in de gang die dichterbij kwamen. Door de matglazen deur zagen ze vaag een gestalte; toen werd er bedeesd geklopt.

„Binnen," zei Dixon met een blik op de Ragebol.

HOOFDSTUK III

Het verhaal van Vlasto

Gedurende de laatste minuten had de hoopvolle verwachting van Dixon zich aan de Ragebol meegedeeld en nu zat de jonge verslaggever tot het uiterste gespannen naar de deur te kijken. Hij verwachtte dat er iets buitengewoons te voorschijn zou komen en hij was eigenlijk een beetje teleurgesteld, toen een heel gewoon menselijk wezen het kantoor binnenwandelde.

En toch — wás hij eigenlijk wel zo gewoon, deze vreemdeling zonder naam?

Hij was lichtgebouwd, niet lang, en hij had een vooruitstekende neus, die volkomen in tegenspraak was met de schuchtere, bijna bange blik vanonder zijn knipperende oogleden. Maar wat vooral de aandacht trok, was een litteken als dat van een klauw, dat de man op zijn voorhoofd droeg.

Mocht de Ragebol nog getwijfeld hebben, dan maakte de reactie van Dixon daar wel een einde aan. Een fractie van een seconde keek deze de vreemdeling ongelovig aan. Toen sprong hij van zijn stoel, waarbij hij de Ragebol bijna van de sokken gooide, en was in twee stappen bij de bezoeker, die hij wild de hand begon te schudden en op de schouder te kloppen.

„Vlasto!" riep Dixon uit, terwijl zijn doorgaans uitgestreken gezicht één en al vrolijkheid uitstraalde. „Dat had ik kunnen weten!"

„Dixon!" zei de kleine man glimlachend. „Het is fijn je weer eens te zien. Ik was al bang, dat je in het buitenland zat om op groot nieuws te jagen!"

„Ik had best de deur uit kunnen zijn!" antwoordde Dixon met een grimas tegen de Ragebol. „Ik kreeg een nogal vreemde beschrijving van een vreemdeling die zijn naam niet zeggen wou, toen hij vanmorgen hier was om mij te bezoeken. Ik had haast een bordje met „Niet storen" op de deur gehangen, hè, Ragebol? Tussen twee haakjes, laat me je even voorstellen aan een van onze nieuwste naarstige werkers, Ralph Thompson, beter bekend als de Ragebol, om duidelijke redenen."

Vlasto zei niets, maar hij knikte vriendelijk en stak de Ragebol zijn hand toe. De Ragebol merkte dat die hand een stevige greep had, hoe klein ze ook was. Hij voelde dat de blauwe ogen van Vlasto achter de knipperende oogleden hem scherp opnamen.

„Waartoe diende die naamloosheid, Vlasto?" informeerde Dixon spottend, terwijl hij zijn pijp opnieuw aanstak.

Vlasto haalde de schouders op. „Ik hoop dat het niet verwaand klinkt, maar bij sommige gelegenheden houd ik mijn identiteit liever geheim."

„Een beetje wonderlijk klinkt het wel," antwoordde Dixon. „Waar ben je op het ogenblik mee bezig? De laatste keer dat we elkaar ontmoet hebben, zat je achter een groep luipaarden in de Kongo aan. Dat is al drie jaar geleden, als ik het wel heb."

„Gossie!" riep de Ragebol uit. „Dat weet ik nog best. Daar heeft een groot stuk over op de voorpagina gestaan!"

„Ik heb er iets minder prettigs van overgehouden, Ragebol," mompelde Vlasto spottend, terwijl hij over het litteken op zijn slaap streek.

„Die luipaarden hebben je lelijk te pakken gehad, Vlasto," zei Dixon hoofdschuddend. „Maar zeg eens, waar kom je nu eigenlijk vandaan? Ik dacht dat je in Brazilië zat."

„Dat was ook zo, maar een paar maanden geleden ben ik verder getrokken, naar Mexico."

„Mexico! Wat moet je daar?"

„Paddestoelen."

„Wat zeg je me nou! Ben je soms van plan je zwerversbestaan op te geven en ga je nu een kwekerij beginnen? In dat geval zit er wel een artikel in voor onze tuinbouwredacteur!"

„Misgeraden. Maar als je het goedvindt dat ik even ga zitten, zal ik je er meer van vertellen."

„Neem me niet kwalijk, Vlasto! Ragebol, geef meneer Vlasto eens een stoel. En zou je even willen bellen voor thee?"

„Ik wilde toch juist weggaan, meneer Dixon. Ik loop wel even langs de kantine."

„Niks hoor, je blijft hier," zei Dixon. „Vlasto heeft ons vast wat interessants te vertellen en dat is nog maar zachtjes uitgedrukt. Hij vindt het beslist niet erg dat jij erbij blijft."

Vlasto keek een beetje onzeker naar de Ragebol. „De kwestie is," zei hij, „dat ik deze geschiedenis nog niet aan de grote klok wil hangen op het ogenblik."

„Je kunt op de Ragebol vertrouwen," stelde Dixon hem gerust. „Die zwijgt als het graf. Nietwaar, Ragebol?"

Hij sprak op schertsende toon, maar de Ragebol voelde wel dat hij het ernstig meende. Het moest inderdaad wel iets zijn dat de moeite waard was, als Vlasto er zo op stond, dat ze het niet verder vertelden.

„Weet je iets af van eetbare paddestoelen?" vroeg Vlasto met een glimlach, terwijl hij op zijn gemak ging zitten.

„Alleen maar dat ze erg lekker zijn, als je ze bakt met lever en spek," zei Dixon.

„En ben je ook op de hoogte met buitenzintuiglijke waarnemingen?"

„Bedoel je zo'n soort gave om iets te doen of te denken buiten je gewone vermogens om?"

„Daar komt het op neer, ja. Er zijn gevallen geweest van mensen die opeens een taal konden spreken die ze vroeger niet kenden, of die plotseling erg bekwaam bleken in zaken waarvan ze voordien geen notie hadden. Onder zekere invloeden, soms weleens onder de invloed van verdovende middelen, kunnen sommige mensen de toekomst voorspellen of weten zij dingen die kilometers ver weg gebeuren."

„Zo iets als het tweede gezicht, bedoel je?"

„Als je het zo wilt noemen. Je hebt toch weleens gehoord van oude tovenaars in Siberië en Lapland, van wie gezegd wordt dat ze hun lichaam konden verlaten en naar de meest afgelegen plaatsen van de wereld reizen?"

„Natuurlijk. Maar wat hebben jouw paddestoelen met dit alles te maken?"

„Ik zie wel dat je ongeduldig wordt," glimlachte Vlasto. „Dat is mijn schuld. Ik kan nooit iets beknopt vertellen. Daar komt bij dat wat ik je wil gaan uitleggen, erg ingewikkeld is. Misschien wil je me niet eens geloven."

„Dat zal wel meevallen," grinnikte Dixon.

„Nu dan, ik weet dat bepaalde scheikundigen proeven hebben gedaan met verdovende middelen, die de zintuiglijke gewaarwordingen ongelooflijk veel sterker kunnen maken."

„Daar heb ik van gehoord. Ze hoopten er geesteszieken mee te kunnen genezen, vooral schizofrenen."

„Mensen met een gespleten persoonlijkheid, bedoel je?" informeerde de Ragebol.

Vlasto knikte. „Zo is het. Maar het schijnt dat onze vroege voorvaderen, in ieder geval in sommige delen van de wereld, al soortgelijke middelen kenden die de zintuigen verscherpten of die de buitenzintuiglijke waarnemingen, die ik zoëven noemde, konden veroorzaken."

„Ik hoop dat dit niet al te ver boven je petje gaat, Ragebol," plaagde Dixon. Hij klopte zijn pijp uit en haalde meteen weer zijn tabakszak te voorschijn.

„O," mompelde de Ragebol, „zo leer ik weer eens wat nieuwe woorden."

WORDT VERVOLGD

...die hij wild de hand begon te schudden en op de schouder te kloppen.

Ted en Tom en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE. ONDANKS DE POGINGEN VAN BURT MALDON OM HEN UIT TE SCHAKELEN WAREN ZIJ ERIN GESLAAGD DE DERDE ETAPPE IN AFRIKA TE WINNEN...

ZE LEENDEN DE BANDRECORDER VAN DE OFFICIAL EN VOLGDEN MALDON EN TRENCH. EVEN BUITEN HET DORP ONTMOETTEN DEZEN MENEER EXE. DE VRIENDEN KROPEN BEHOEDZAAM DICHTERBIJ...

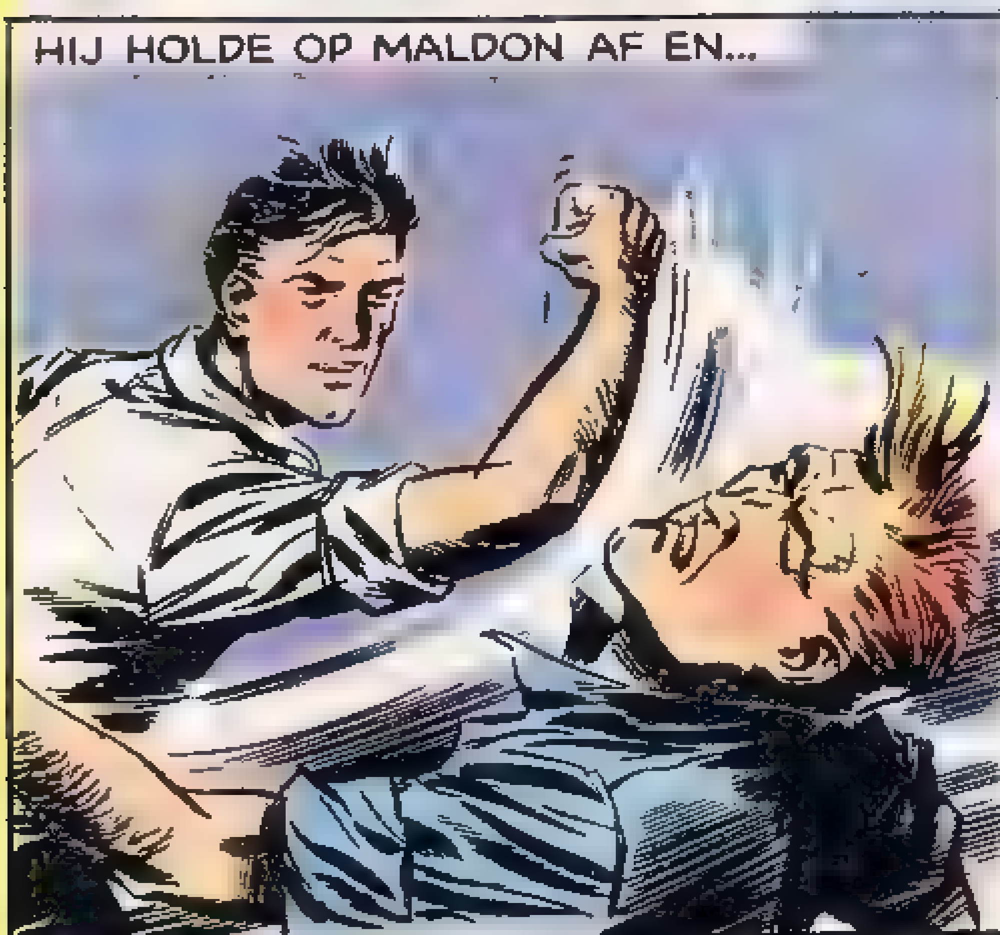

OP DAT OGENBLIK KRAAKTE EEN TAKJE ONDER TEDS KNIE...

Map en Moppie

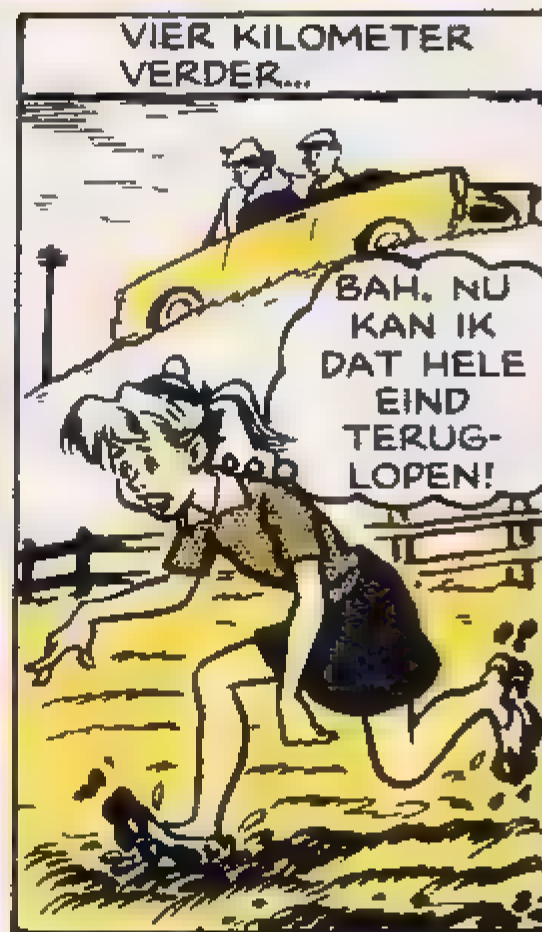

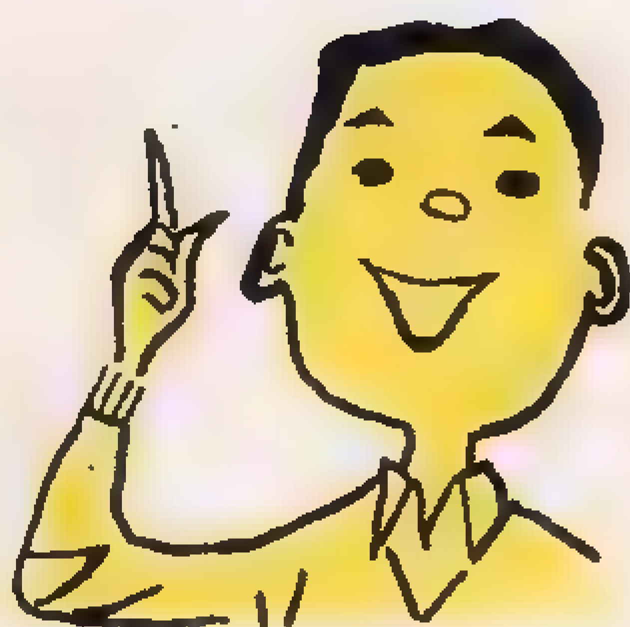

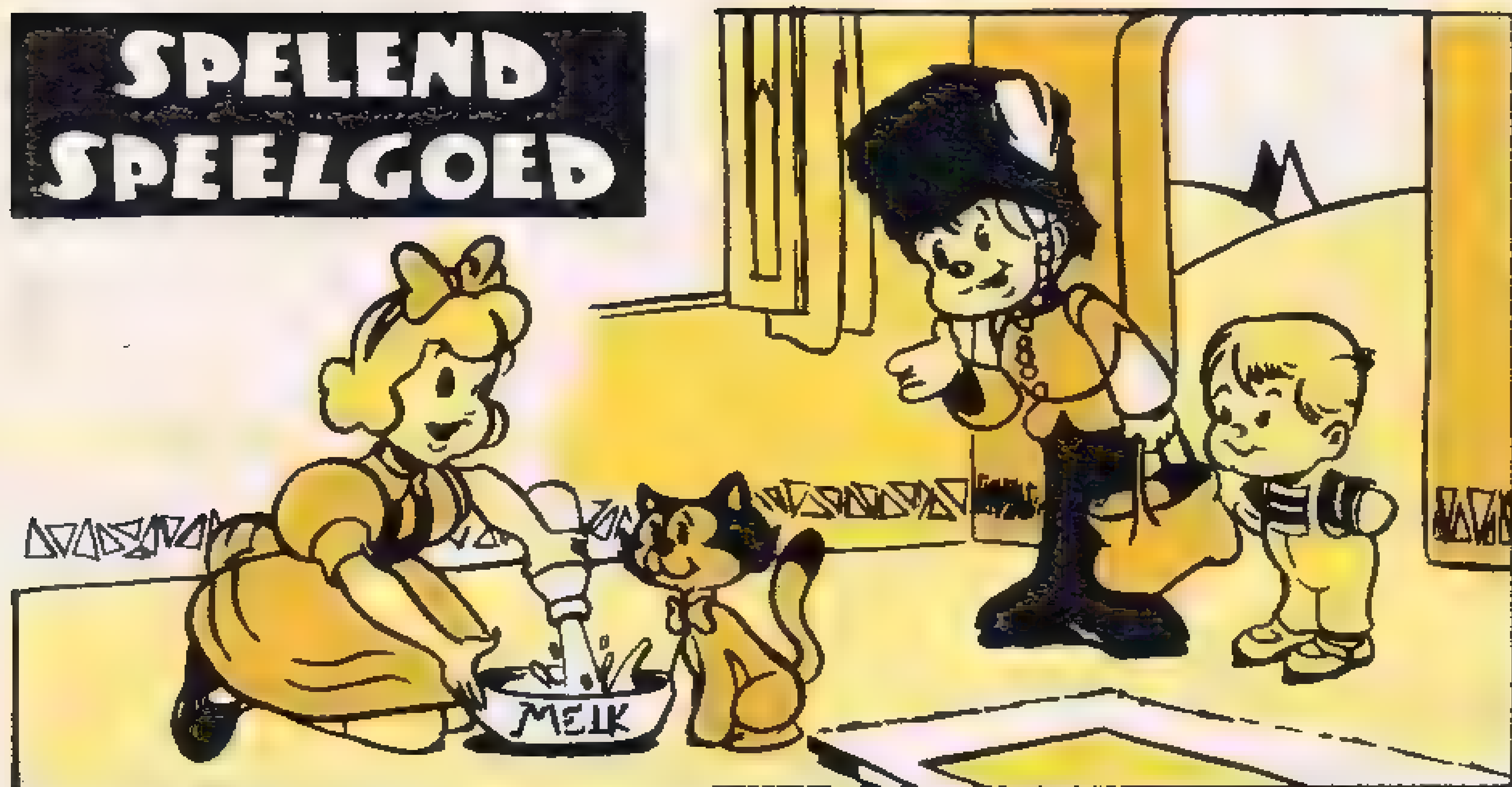

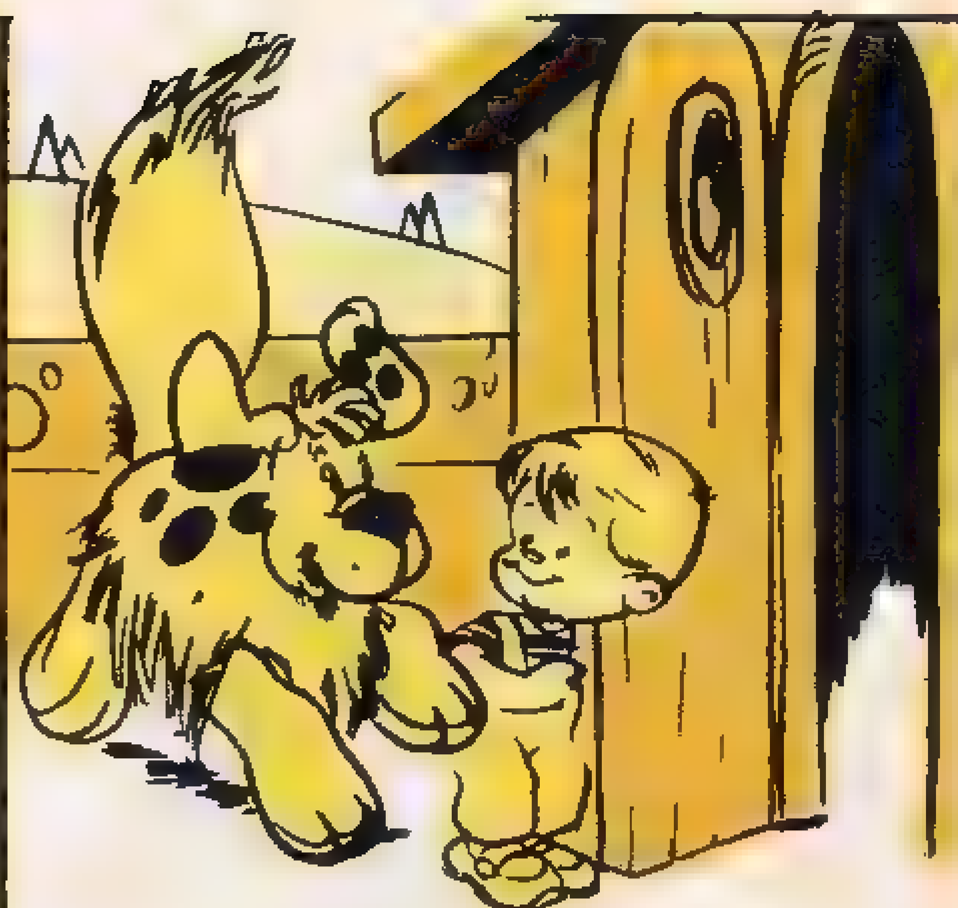
Het komt in de bus

Vervolg van bladzij 14

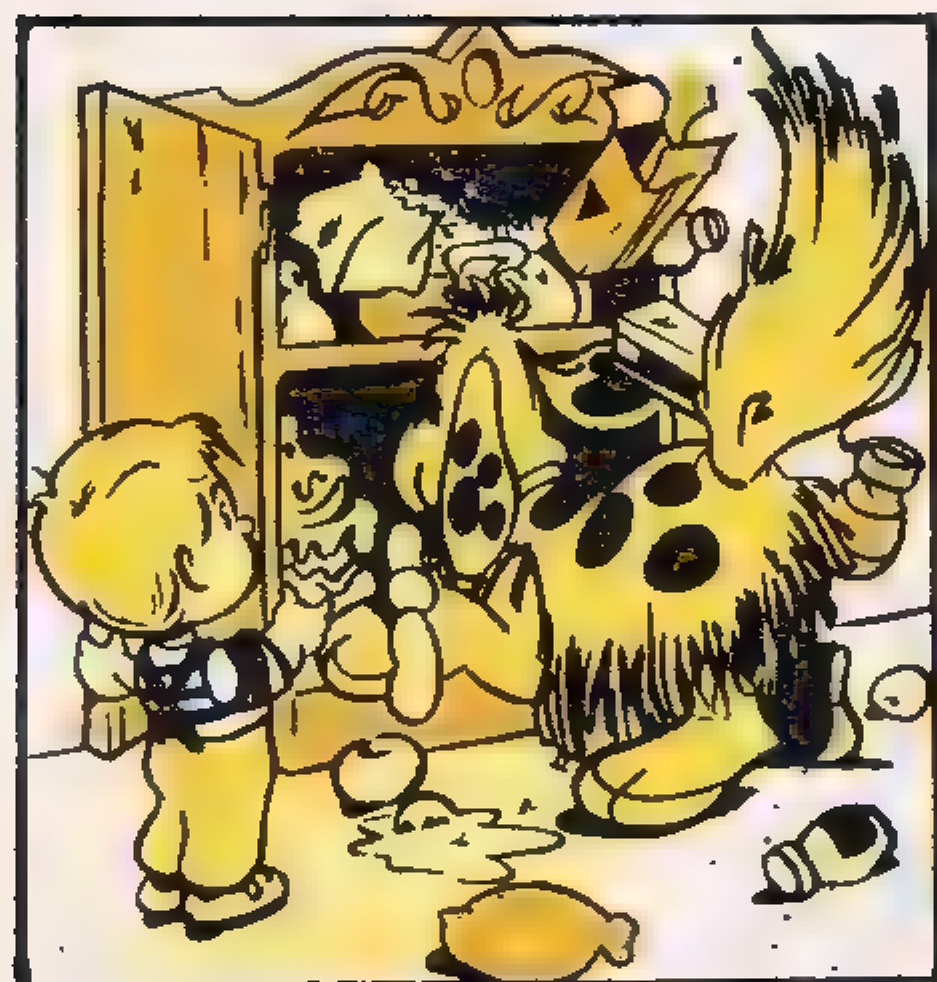
met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen en zwemmen. • *Marinus Steghuis (10), Heideweg 45, Oldenzaal*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby: foto's van filmsterren. • *Rika Klinkhamer (13), Eemskanaal ZZ 21, Groningen*, zoekt een correspondentievriend of -vriendin, liefst in Duitsland of België. Hobby's: zwemmen, gymnastiek en fietsen. • *Leni den Boef (15), Lekdijk 291, Nieuw-Lekkerland*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby: lezen. • *Marianne van Koolwijk (12), Binnenweg 4, Ewijk (Gld.)*, wil corresponderen met een Nederlandse of Engelse jongen van haar leeftijd. Hobby: paardrijden. • Vier vrienden in Nijverdal zoeken correspondentie met vier meisjes (vijftien of zestien jaar) in Duitsland. Adres: *L. Tijhuis, Nijkerkendijk 25, Nijverdal*. • *Piet Nederlof (16), Havenstraat 22, Sliedrecht*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. • *Sandy Edeling (14), Van Sandickstraat 20, Den Hulst (Ov.)*, wil corresponderen met een meisje in Engeland of Noord-Brabant. Hobby: fotografie, luchtvaart, vreemde talen en boekhouden. Verder wil hij postzegels, scheepvaartplaatjes of suikerzakjes ruilen voor vliegtuigfoto's. • *Jannie Wijnbelt (12), Walravenstraat 45, Rotterdam*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend. Hobby's: gitaar spelen, foto's van filmsterren. • *Kees van Norden (14), Bosboom Toussaintkade 25, Gouda*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd in Nederland of België. Hobby's: postzegels en suikerzakjes sparen. • *Diny Vloedbeld (12), Krommendijk 22, Almelo*, wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen en hengelen. • *Beppie van Berkel (13), Prinses Beatrixstraat 58, Oisterwijk*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen en zwemmen. • *Gladys v. d. Meijde (15), Johannaweg 13, Oosterbeek* en *Jannie Coenen (15), Johannaweg 14, Oosterbeek*, zoeken ieder een correspondentievriend van hun leeftijd. • *Harry Leenders (12), Willemstraat 62, Heerlen*, zoekt een correspondentievriend, die houdt van klassieke muziek (liefst zelf een instrument bespeelt) en van sport. • *Els Rober, Emmastraat 31, Yerseke*, wil corresponderen met een meisje van elf tot twaalf jaar, liefst in Limburg of Noord-Holland. Hobby's: schaatsen, zwemmen, suikerzakjes en foto's van filmsterren. • *Henk Bonnema (17), C. Fredeliksstraat 49, Leeuwarden* en *Jan Lindemann (15), van Cronenburgstraat 36, Leeuwarden*, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd (liefst in Duitsland). Hobby's: zwemmen, lezen en film. • *Manja v. Poecke (15), Roerdompstraat 7, Landsmeer (N.-H.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van zestien jaar, liefst in Noord-Holland. Hobby's: sport en lezen. • *Mieke Bakker (15), Reigerweg 11 I, Amsterdam-N.* en *Joke Bakker (11), Reigerweg 11 I, Amsterdam-N.*, zoeken ieder een correspondentievriendin of -vriend van hun leeftijd. • *Anneke de Boer (11), Robijntsjewei 22, Oostermeer (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, tekenen, sport en dieren. • *Dieuwke Ozenga, Reidswal G 48, Metslawier*, wil corresponderen met een meisje van zestien jaar. • *Michael Morsink (13), Kinderdijkstraat 98 III, Amsterdam-Z.*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. Hobby's: luchtvaart, oorlogsschepen, racewagens. • *George Hainje (10), Burgemeester van Haitsma de Mullierstraat 10, Sloten (Fr.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: voetballen, zwemmen en schaatsen.

Op een morgen gingen Tommie en Dollie winkelen. Onderweg zagen ze een katje lopen. „Hij ziet er dorstig uit," zei Dollie en thuis goot ze wat melk in een schoteltje.

„Vergeet nooit," zei Tommie tegen Tim, „dat je altijd lief moet zijn voor dieren!" „Ik zal het niet vergeten," zei Tim. Later op de morgen zag Tim Tinus, de hond van de koning, lopen.

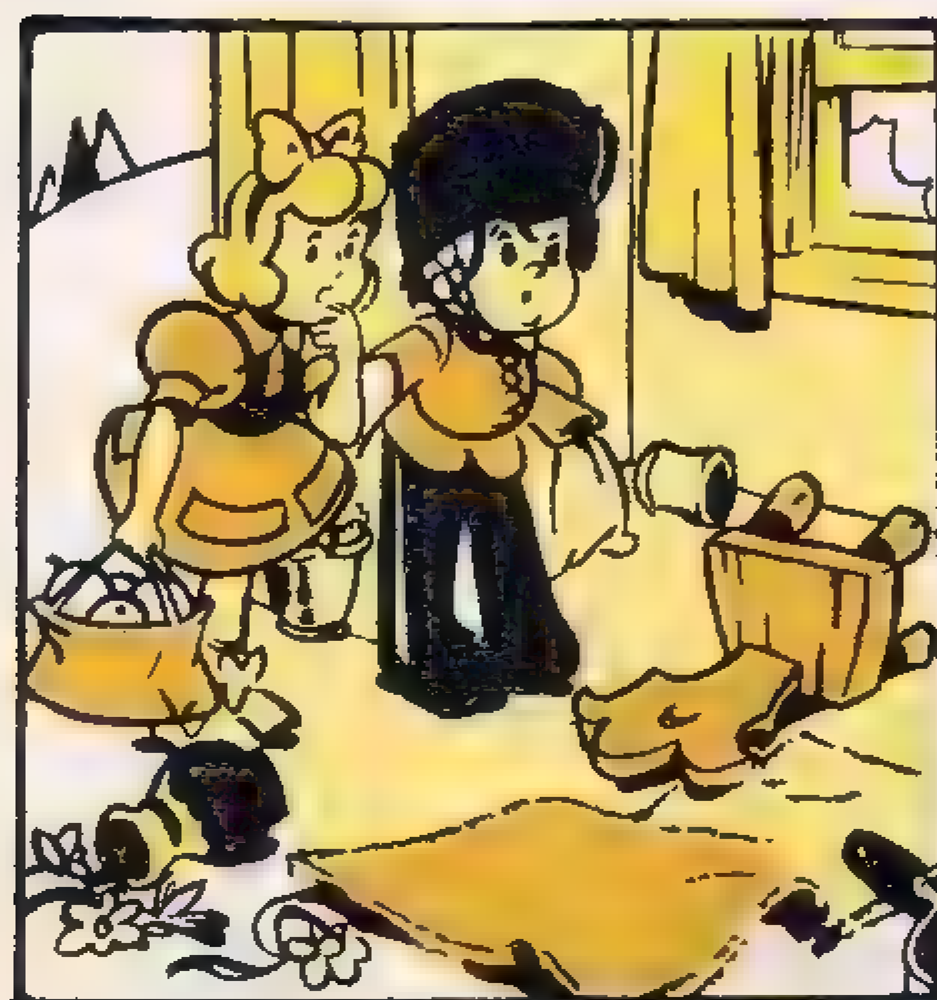

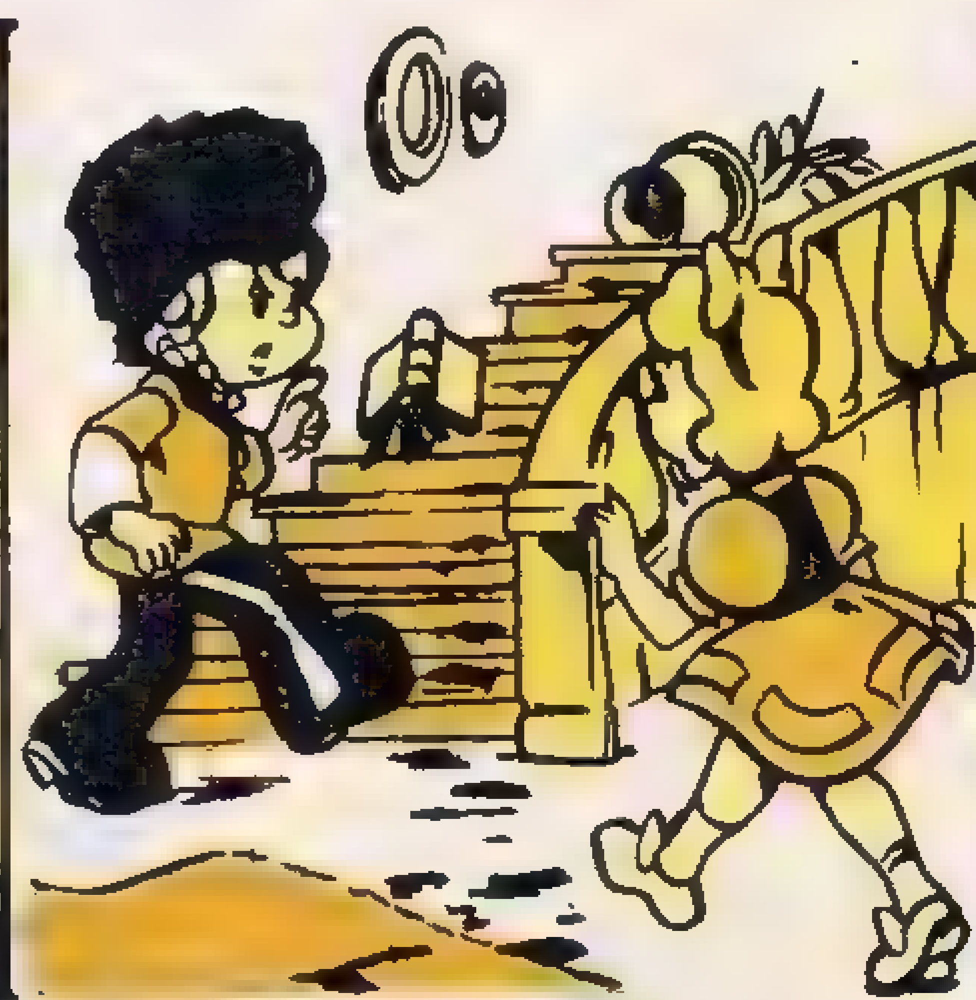

„Kom binnen, Tinus," zei Tim. „Ik moet lief voor je zijn!" Nu is Tinus vreselijk groot en toen hij een poos in huis rondgesprongen had, was het overal een enorme chaos.

Na een tijdje kreeg Tinus dorst en daarom bracht Tim hem naar de wastafel. Helaas vergat hij na afloop de kraan dicht te draaien, zodat alles onder water kwam te staan.

Toen Dollie en Tommie een poos later thuiskwamen, wisten ze niet wat ze zagen. Overal in huis heerste grote wanorde, maar Tim was in geen velden of wegen te zien.

Dollie en Tommie liepen het huis door en tenslotte vonden ze Tim en Tinus in de slaapkamer. Ze lagen naast elkaar op bed en sliepen, moe van het spelen en ravotten!

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN INDOCHINA. VAN DE KOELIE LI-TU HOORDEN ZE IETS OVER EEN REUZENKREEFT EN BESLOTEN DIE TE GAAN ZOEKEN. DOOR TOEDOEN VAN RIVIERROVERS VIEL HUN BOOT VAN EEN HOGE WATERVAL...

LI-TU EN DE BOOT STORTTEN NAAR BENEDEN, MAAR TED EN KEN WERDEN DOOR ARCHIE GERED.

HOU VAST, ARCHIE!

LANGZAAM TROK DE ROBOT KEN NAAR ZICH TOE.

WEL BEDANKT, ARCHIE!

WE MOETEN AAN LAND ZIEN TE KOMEN!

ARME LI-TU! WE KUNNEN NIETS MEER VOOR HEM DOEN!

ARCHIE GREEP EEN VOORBIJDRIJVENDE BOOM, OMWIKKELD MET LIANEN.

MISSCHIEN KUN JE EEN LIAAN ALS LASSO GEBRUIKEN!

EVEN LATER SLINGERDE ARCHIE DE LIAAN FEILLOOS OM EEN BOOMSTRONK OP DE WAL.

FANTASTISCH, ARCHIE! DAT KAN NIEMAND JE VERBETEREN!

TREKKEN MAAR!

ARCHIE HIELD HET ENE EIND VAST EN...

DAAR GAAN WE!

TOEN DE VRIENDEN AAN LAND WAREN, ZEI KEN:
ZEG, HOE KRIJGEN WE ARCHIE NU IN VREDESNAAM HIER?
JA, DAT IS EEN PROBLEEM!

OPEENS HOORDEN ZE IN HET BOS DE RIVIERROVERS NADEREN.
NAAR DE WATERVAL, MANNEN! WE MOETEN ZEKER WETEN OF ZE ALLEN OMGEKOMEN ZIJN!

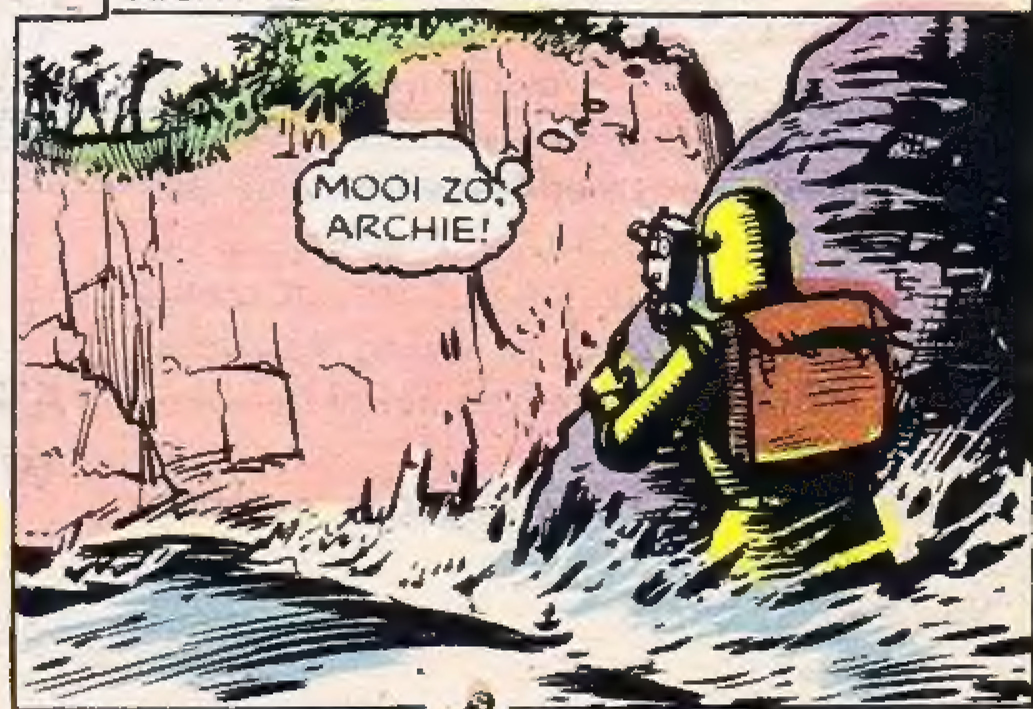

KEN EN TED ZOCHTEN HAASTIG DEKKING.
WACHT, IK ZAL ARCHIE OOK LATEN VERDWIJNEN!

OP BEVEL VAN TED DOOK ARCHIE ACHTER DE ROTS WEG.

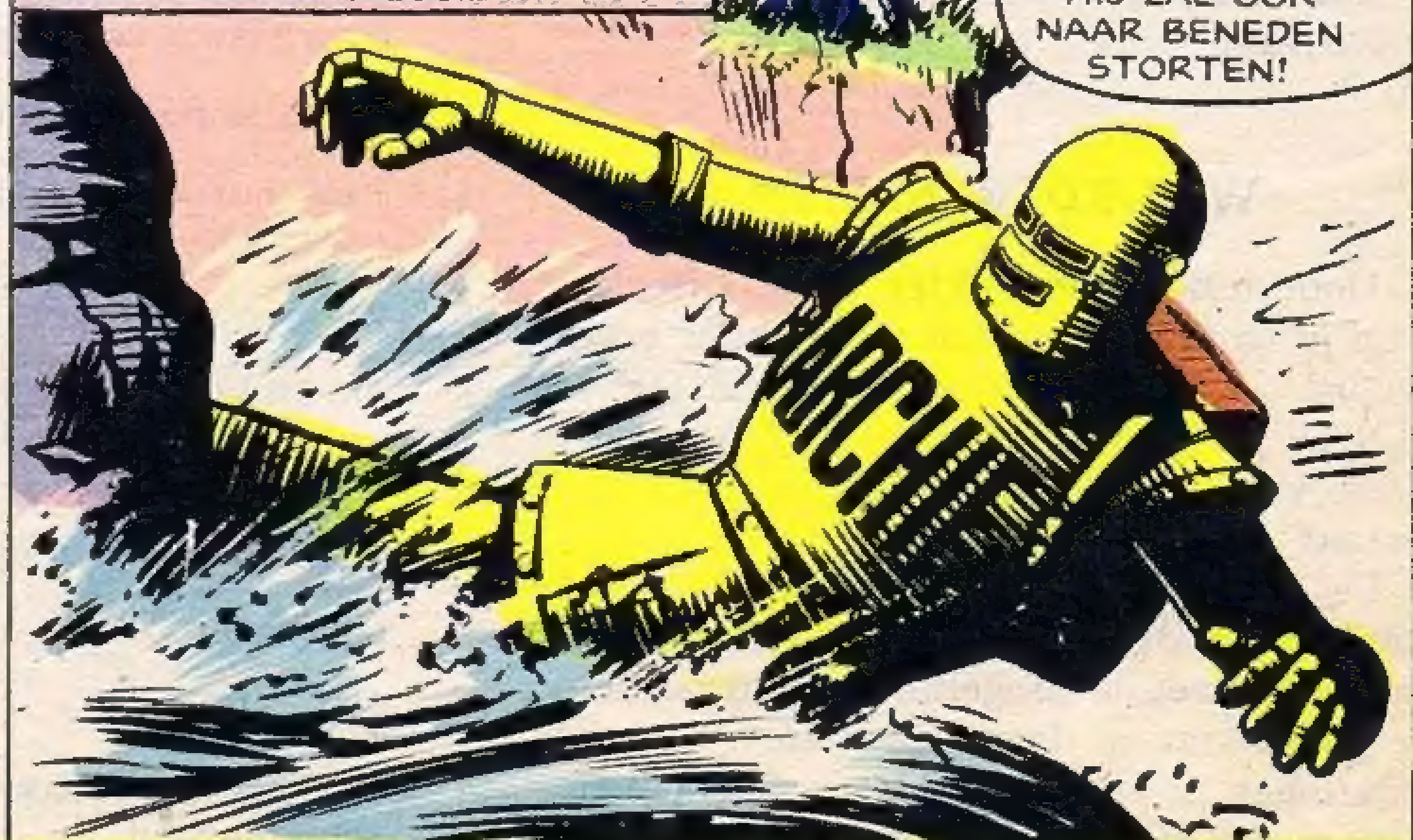

DE RIVIERROVERS WAREN TEVREDEN.
MOOI ZO, ZE ZIJN VERDWENEN! WIJ GAAN NU NAAR DE TEMPEL IN RANDOK OM TE VERTELLEN WAT ER GEBEURD IS!

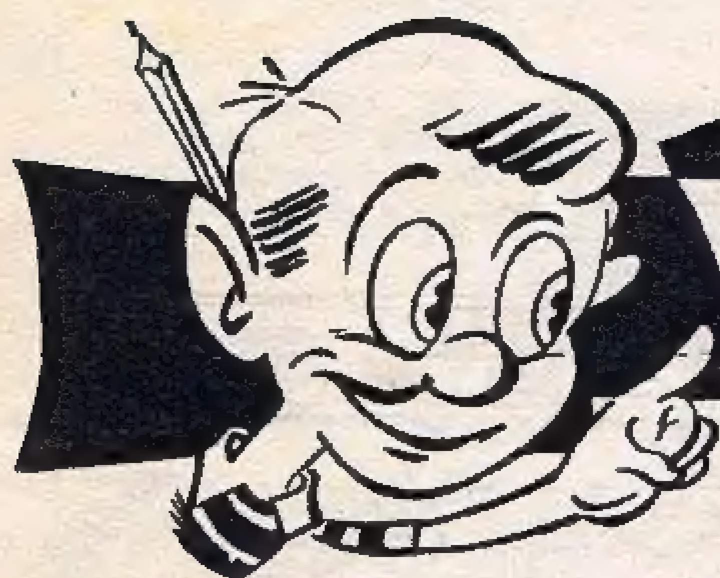

TED EN KEN HADDEN ALLES GEHOORD.
DUS DIE KREEFT HEEFT IETS TE MAKEN MET EEN TEMPEL IN RANDOK! WE MOETEN ONTDEKKEN WAT DAT IS!

HET LIJKT ME VERSTANDIG DAT ARCHIE EERST EEN FILMOPNAME MAAKT VAN DIE KERELS!

ARCHIE PAKTE ZIJN CAMERA EN RICHTTE HEM OP DE ROVERS.
MOOI ZO, ARCHIE!

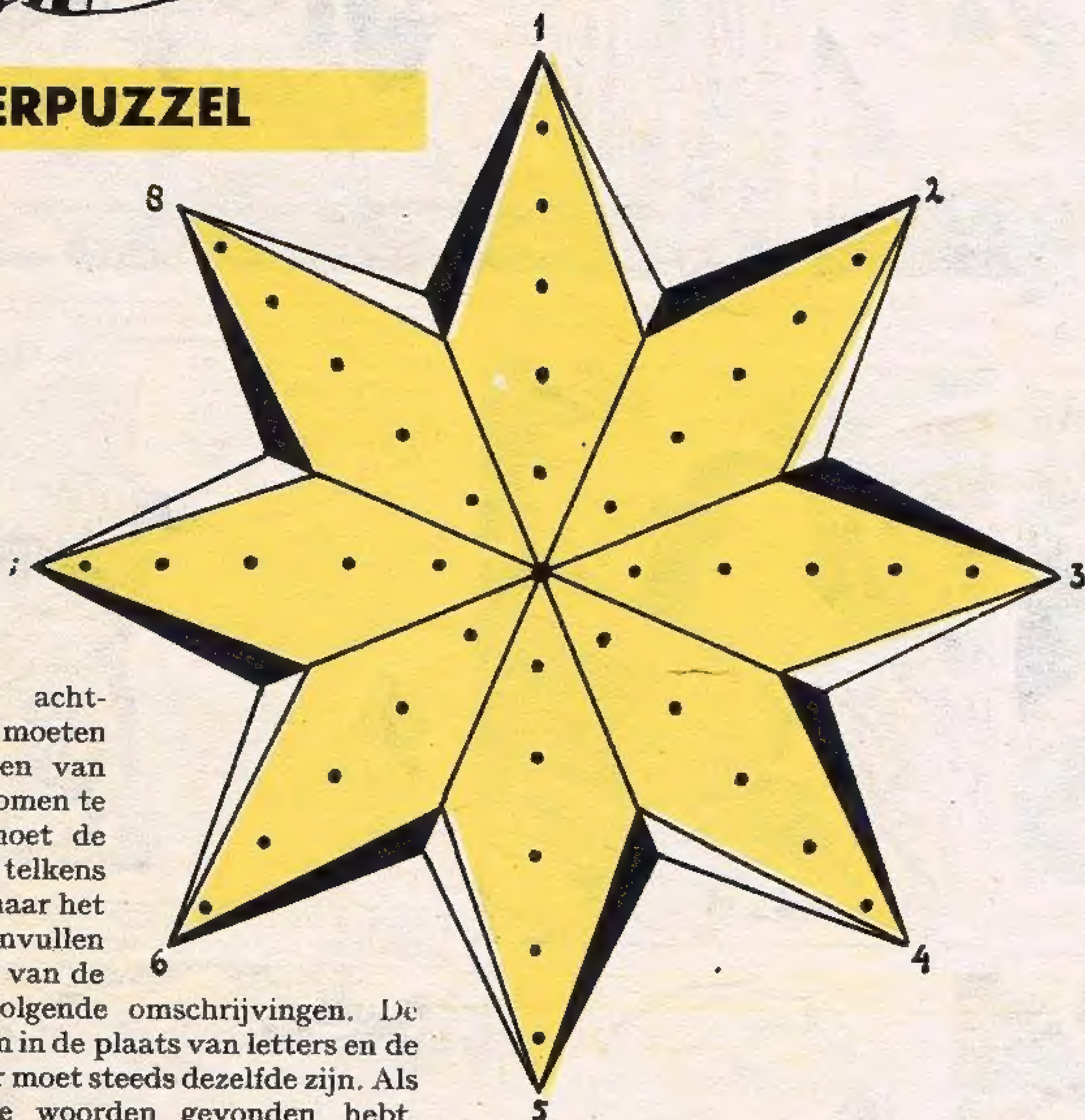

EVEN LATER VERDWENEN DE RIVIERROVERS.
NU MOET ARCHIE NOG AAN LAND GEBRACHT WORDEN!

OP DAT OGENBLIK LIET DE ROBOT DE ROTS LOS...
LIEVE HELP, HIJ ZAL OOK NAAR BENEDEN STORTEN!
ARCHIE

WIE PUZZELT ER MEE?

STERPUZZEL

In deze achtpuntige ster moeten acht woorden van zes letters komen te staan. Je moet de woorden telkens van buiten naar het midden toe invullen aan de hand van de hieronder volgende omschrijvingen. De stippen staan in de plaats van letters en de laatste letter moet steeds dezelfde zijn. Als je de goede woorden gevonden hebt, vormen de beginletters van 1 tot en met 8 wéér een woord. Het is de naam van iets, waaraan de tuinlui een erge hekel hebben.

1 Opgewekt, vrolijk
2 Schaaldier, dat rauw gegeten wordt
3 Heel smakelijk
4 Naaigereedschap
5 Overlast
6 Opstand
7 Storing in de dampkring (gemakkelijker: slecht weer na hitte)
8 Roofdier

WOORDEN BREIEN

Door telkens één letter te verwisselen kun je van het ene woord een ander goed woord maken. Bijvoorbeeld: KNOP - KNAP - KLAP - KLAD - BLAD, waardoor van KNOP het woord BLAD gemaakt is.

De opgave is nu om STEEN te veranderen in BROOD. Het is natuurlijk de kunst zo weinig mogelijk tussenwoorden te gebruiken en dan geen namen of verbuigingen te nemen. De letters behoeven niet in dezelfde volgorde te blijven staan.

ANTWOORDEN WERELDQUIZ UIT Nr. 25

1. Toekans.

2A. Nee, dat mag niet. Je bent verplicht de aangegeven rijrichting te volgen.
B. Bord B is niet verplicht en geeft de richting aan voor doorgaand verkeer.

3. Oude koffergrammofoon.
4. Een harpoenkanon om walvissen te schieten.
5. Zonnebloem.
6. De Blue Diamonds.
7. Atlas.
8. Jachtluipaard of cheetah.
9. Gladiator.
10. Renault Floride.
11. Vikingschip, Noorwegen en Denemarken.

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Puzzel van Kees v.d. Pol in Vlaardingen.

Z	W	A	L	U	W
O	R	A	O	S	A
M	O	P	S	S	T
E	K		.	R	E
R					R

Op de bovenste rij lees je het woord ZWALUW.

Puzzel van Karel Timmerman in Wierden:

1 Lat
2 Annie
3 Negers
4 Deventer
5 Bas
6 Onstuimig
7 Uitglijden
8 Warmte

Op de voorste rij van boven naar beneden lees je het woord LANDBOUW.

Puzzel van Loes Koster in Haarlem.

1	A	N	N	O
2	N	E	E	N
3	N	E	O	N
4	O	N	N	O

Visitekaartjes van Joop Albers in Arnhem:

1 Baanwachter
2 Transporteur

Ziekenlijstje

Cor Krul (16), Sanatorium Zonnegloren, Kinderpaviljoen, Zaal 3, Soest, zou graag wat foto's van vliegtuigen ontvangen.

Frans Kruidenier (13), Zeehospitium Sint-Jozef, Hoek van Holland, spaart foto's van Ivanhoe en Elvis Presley. Wie stuurt hem er een paar?

Peter de Vries (9), Zeehospitium Sint-Jozef, Hoek van Holland, is al anderhalf jaar ziek. Wie stuurt hem wat post?

Roelof Vos, Sanatorium Beatrixoord, C 12, Haren (Gron.), zou graag wat post ontvangen. Hij spaart foto's van filmsterren, stads- en dorpsgezichten.

Robbie Rorije (8), Schoolplein 17, Steenberg-Hoensbroek, spaart kaarten en foto's van dieren en is dol op plastic speelgoed.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

18

28 JUNI 1914 WERD IN SERAJEWO AARTSHERTOG FRANS FERDINAND VAN OOSTENRIJK DOOR DE STUDENT PRINCIP VERMOORD. DEZE GEBEURTENIS VORMDE DE AANLEIDING TOT DE EERSTE WERELDOORLOG.

29 JUNI 1963 VIERT PRINS BERNHARD ZIJN TWEEËNVIJFTIGSTE VERJAARDAG. OP DEZE DATUM IS HET TEVENS ANJERDAG, EEN HERINNERING AAN DE TIJD DAT NEDERLAND BEZET WAS DOOR DE DUITSERS EN DE MENSEN ZICH OP DE VERJAARDAG VAN DE PRINS TOOIDEN MET EEN ANJER, ZIJN LIEVELINGSBLOEM.

28 JUNI 1919 WERD HET VERDRAG VAN VERSAILLES GESLOTEN. DIT VERDRAG WAS OPGESTELD DOOR DE OVERWINNAARS VAN DE EERSTE WERELDOORLOG: AMERIKA, ENGELAND EN FRANKRIJK. DUITSLAND VERLOOR AL ZIJN KOLONIËN, GROTE DELEN VAN ZIJN GRONDGEBIED EN BIJNA ZIJN HELE HANDELSVLOOT. VÓÓR MEI 1920 MOEST HET TWINTIG MILJARD GOUDMARKEN BETALEN. HET MOCHT GEEN LEGER MEER HEBBEN EN DE MILITAIRE VERSTERKINGEN WERDEN GESLOOPT. HET DOOR OORLOG EN ONLUSTEN STRAATARM GEWORDEN LAND KON DE ENORME SCHULD NIET BETALEN. ER ONTSTOND GROTE WERKLOOSHEID, HET GELD WERD WAARDELOOS EN HET VOLK WANHOPIG. VAN DEZE CHAOS EN ELLENDE MAAKTE HITLER GEBRUIK OM AAN DE MACHT TE KOMEN.

30 JUNI 1908 STORTTE IN SIBERIË EEN ENORME METEOOR NEER. EEN VURIGE, LICHTRODE MASSA KWAM UIT DE RUIMTE AANSUIZEN EN VEROORZAAKTE EEN DONDERENDE EXPLOSIE EVEN VOOR HIJ DE GROND RAAKTE. DE VUURZUIL WAS TWINTIG KILOMETER HOOG. EEN NAALDBOMENWOUD RAAKTE OVER DERTIG KILOMETER IN BRAND. TACHTIG MILJOEN BOMEN WERDEN DOOR DE LUCHTDRUK GEVELD. ALS HIJ VIJF UUR EERDER WAS GEVALLEN, HAD DE METEOOR DE STAD LENINGRAD VERWOEST. DOOR DE DRAAIING VAN DE AARDE IN DEZE VIJF UUR ONTSNAPTE DE STAD AAN EEN RAMP.

1 JULI 1963 BESTAAT DE NEDERLANDSE KONINKLIJKE LUCHTMACHT VIJFTIG JAAR. OP DE BLADZIJDEN 12 EN 13 VAN DIT NUMMER VIND JE EEN ARTIKEL TER GELEGENHEID VAN DIT JUBILEUM.

3 JULI 1608 WERD DE STAD QUEBEC IN CANADA DOOR FRANSE KOLONISTEN GESTICHT.

30 JUNI 1960 WERD KONGO ONAFHANKELIJK VAN HET MOEDERLAND BELGIË. DE NIEUWE LEIDER VAN KONGO, LOEMOEMBA, DEED EEN FELLE AANVAL OP KONING BOUDEWIJN, DIE BIJ DE OVERDRACHT AANWEZIG WAS. NA DE OVERDRACHT BRAKEN ER STAMMENOORLOGEN UIT. HET KONGOLESE LEGER BEGON TE MUITEN EN VELE BLANKEN WERDEN MISHANDELD OF VERMOORD. HET LAND SPLITSTE ZICH IN TWEEËN: HET RIJKE KATANGA ONDER TSJOMBE SCHEIDDE ZICH AF VAN DE REST. BIJ DE STRIJD OM DE MACHT WERD LOEMOEMBA AFGEZET, GEVANGENGENOMEN EN LATER VERMOORD. TROEPEN VAN DE VERENIGDE NATIES HANDHAAFDEN DE ORDE. INMIDDELS HEEFT KATANGA ZICH WEER BIJ KONGO GEVOEGD.

30 JUNI 1958 WERD ALASKA DE NEGENENVEERTIGSTE STAAT VAN NOORD-AMERIKA.

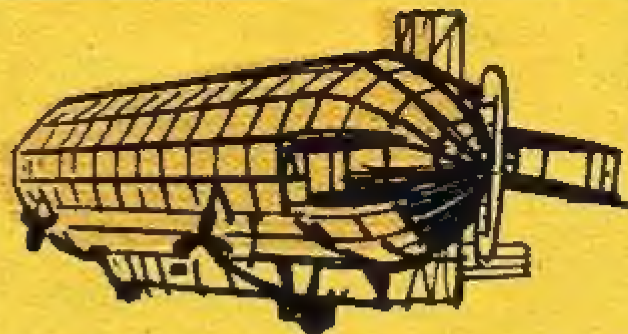
2 JULI 1778 OVERLEED JEAN JACQUES ROUSSEAU, DE GROTE FRANSE SCHRIJVER EN WIJSGEER. NAAST ZIJN ANDERE WERKEN ZIJN VOORAL BEKEND ZIJN THEORIEËN OVER DE OPVOEDING VAN KINDEREN.

4 JULI 1963 VIERT AMERIKA INDEPENDENCE DAY, EEN NATIONALE FEESTDAG TER HERDENKING VAN DE ONAFHANKELIJKHEIDSVERKLARING IN 1776, DIE WAS OPGESTELD DOOR THOMAS JEFFERSON. TOT DEZE DAG WAREN DE VERENIGDE STATEN EEN KOLONIE VAN ENGELAND. GEORGE WASHINGTON WERD DE EERSTE PRESIDENT.

2 JULI 1961 KWAM DE BEROEMDE AMERIKAANSE SCHRIJVER ERNEST HEMINGWAY OM HET LEVEN TIJDENS HET SCHOONMAKEN VAN ZIJN JACHTGEWEER. EEN VAN ZIJN BEROEMDSTE BOEKEN IS „DE OUDE MAN EN DE ZEE", EEN VERHAAL OVER EEN OUDE VISSER, DIE IN EEN DAGENLANG GEVECHT EEN REUSACHTIGE VIS WEET TE VANGEN.

4 JULI 1963 VIERT DE BEKENDE TROMPETTIST, ZANGER EN FILMSTER LOUIS ARMSTRONG ZIJN DRIEËNZESTIGSTE VERJAARDAG.

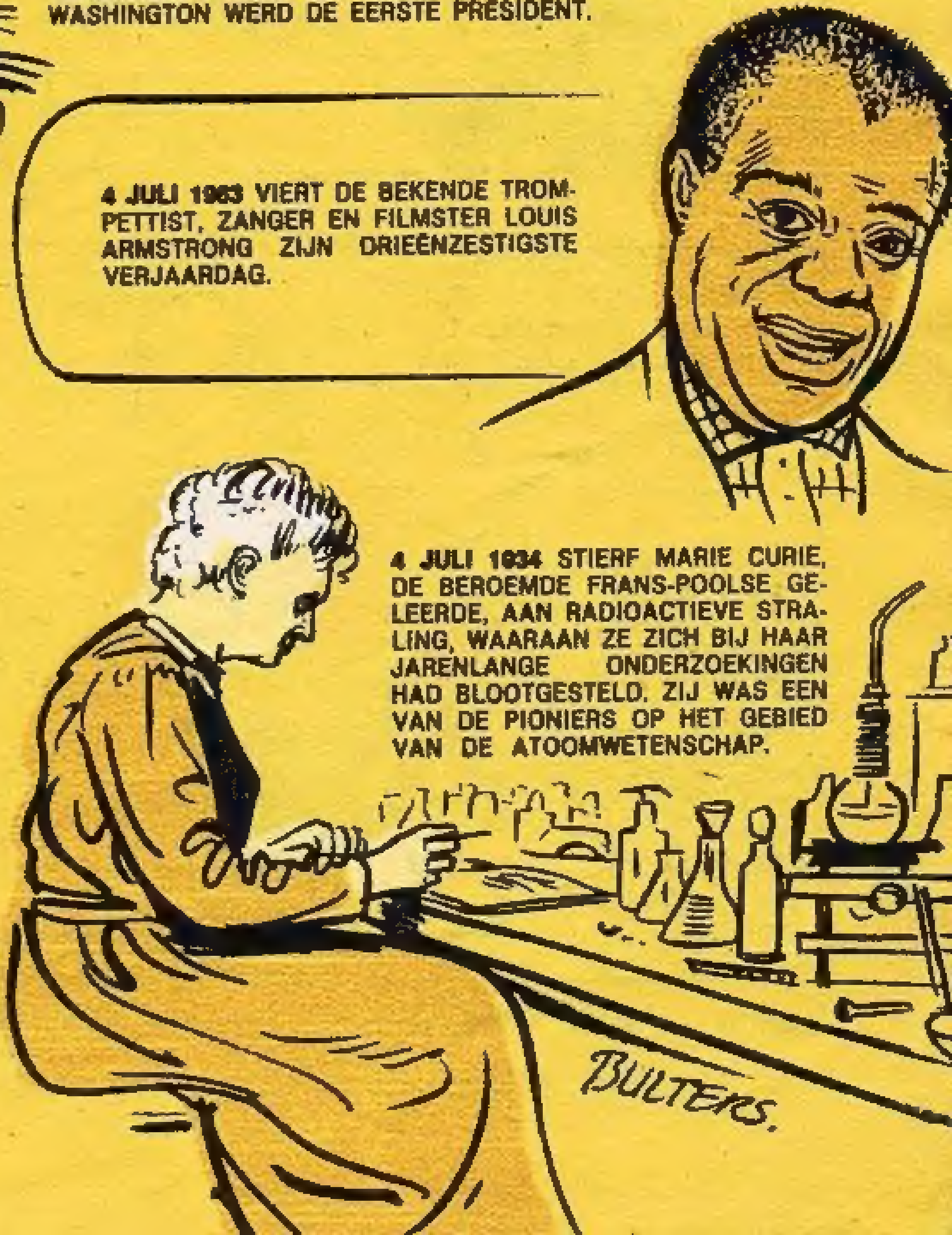

1 JULI 1900 VOND DE EERSTE VLUCHT PLAATS MET EEN BESTUURBAAR LUCHTSCHIP, GEBOUWD DOOR GRAAF ZEPPELIN. HET GEVAARTE WAS 128 METER LANG EN HAD EEN DOORSNEE VAN 12 METER.

2 JULI 1959 WERD IN DE SINT-GOEDELEKERK IN BRUSSEL HET HUWELIJK INGEZEGEND TUSSEN PRINSES PAOLA EN PRINS ALBERT VAN BELGIË.

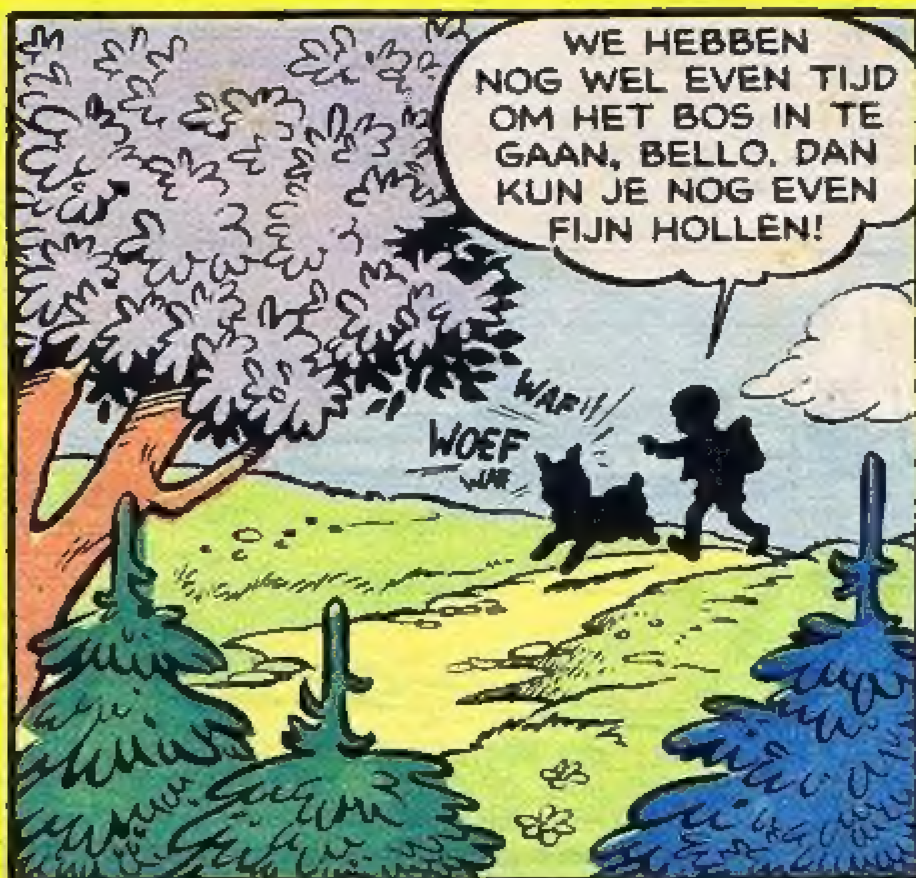
4 JULI 1934 STIERF MARIE CURIE, DE BEROEMDE FRANS-POOLSE GELEERDE, AAN RADIOACTIEVE STRALING, WAARAAN ZE ZICH BIJ HAAR JARENLANGE ONDERZOEKINGEN HAD BLOOTGESTELD. ZIJ WAS EEN VAN DE PIONIERS OP HET GEBIED VAN DE ATOOMWETENSCHAP.

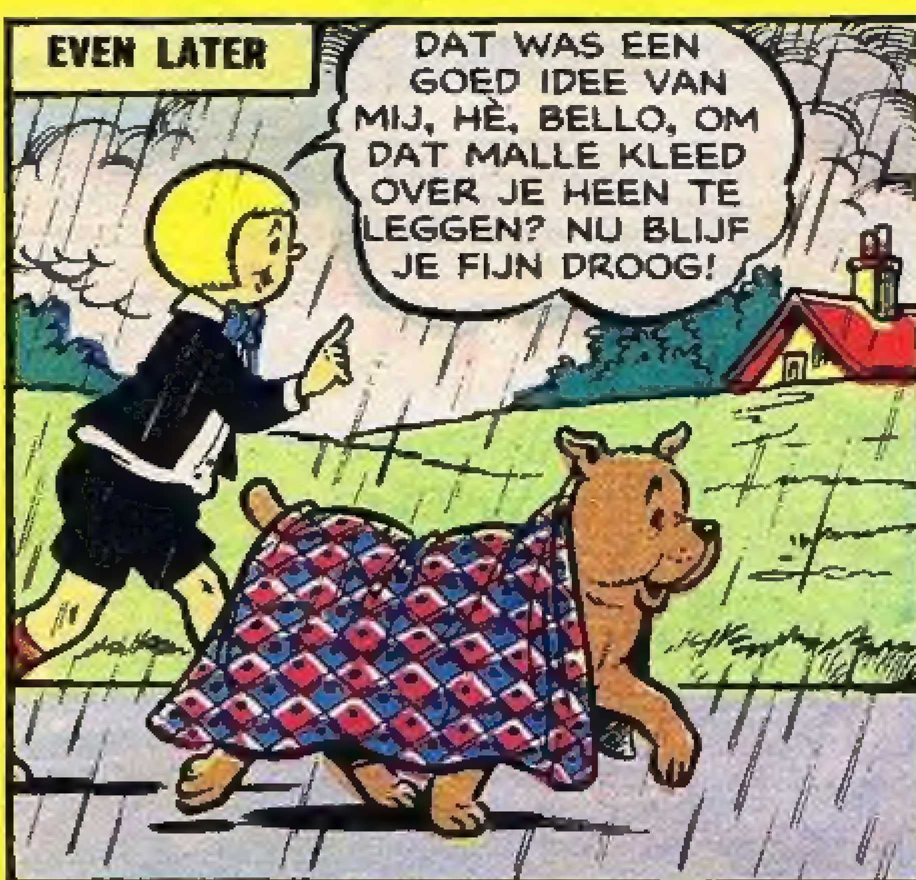

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.